

ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΑΡΧΕΙΟΥ -Η ΖΩΗ ΠΟΥ ΤΩΡΑ ΖΩ	2
01. Ζωή καθημερινής Προόδου	3
02. Ζωή Αγιότητας	6
03. Ζωή Ωριμότητας	9
04. Ζωή με την Οδηγία του Αγ. Πνεύματος	12
05. Ζωή Νίκης	15
06. Ζωή Αφθονίας	18
07. Ζωή Αδελφικής Ενότητας	21
08. Ζωή Πληρότητας	24

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ «ΝΕΑ ΖΩΗ»

ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΑΡΧΕΙΟΥ: Η ΖΩΗ ΠΟΥ ΤΩΡΑ ΖΩ

Εισηγητής: Χάρης Νταγκουνάκης

1. Ζωή Καθημερινής Προόδου

Ανάγνωσμα: Γαλάτας 2:15-21

Ε

ΙΝΑΙ γνωστό ότι μια βασική και θεμελιώδης αλήθεια της Γραφής μπορεί να περιγραφεί είτε με πολλά εδάφια είτε ακόμα και με ένα. Για παράδειγμα, το Ιωάννης 3:16 είναι ένα μικρό κείμενο, που περιλαμβάνει όλες τις αρχές του ευαγγελίου. Πολλοί το έχουν ονομάσει «το ευαγγέλιο σε χάπι». Ένα από τα πιο γνωστά εδάφια που περιγράφουν την ίδια την ουσία του αληθινού χριστιανού είναι το Γαλάτας 2:20. Σ' αυτό ο Παύλος, οδηγημένος από το Άγιο Πνεύμα, προβαίνει στην πιο περιληπτική, περιεκτική και συνάμα δυναμική παρουσίαση της αλήθειας, που εκφράζει το βαθύτερο νόημα του τι σημαίνει να είναι κανείς αληθινά αναγεννημένο παιδί του Θεού. Είναι, θα λέγαμε, η προσωπική μαρτυρία του Παύλου. Ωστόσο, η αλήθεια που προβάλλεται, αγκαλιάζει και προορίζεται να εφαρμοστεί στη ζωή όλων των πιστών του Χριστού: «Έχω πεθάνει στο σταυρό μαζί με τον Χριστό. Τώρα πια δεν ζω εγώ, αλλά ζει στο πρόσωπό μου ο Χριστός. Και η τωρινή σωματική μου ζωή είναι ζωή βασισμένη στην πίστη μου στον Υιό του Θεού, που με αγάπησε και πέθανε εκούσια για χάρη μου». Σ' αυτά τα λόγια βρίσκεται η φράση από την οποία πήραμε και τον τίτλο της Σειράς μας: «Η τωρινή σωματική μου ζωή» – Η Ζωή που Τώρα Ζω. Ο προσδιορισμός «σωματική» μαζί με το «τωρινή» (κείμενο: *ὁ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί*) μας ξεκαθαρίζει ότι η ζωή στην οποία αναφέρεται ο Παύλος είναι η παρούσα ζωή σ' αυτόν εδώ τον κόσμο. Πρόκειται για μια νέα ζωή αλλά που τη ζει από τώρα, στο φυσικό του σώμα, σ' αυτόν εδώ τον κόσμο. Είναι μια μοναδική ζωή, όπως αυτή παρουσιάζεται λίγο πιο πριν στο ίδιο εδάφιο – «ζει στο πρόσωπό μου ο Χριστός». Πάει να πει με δυο λόγια: να είναι κανείς χριστιανός και να εκδηλώνεται ως χριστιανός στην καθημερινή του ζωή – *στη ζωή που τώρα ζει*. Ας δούμε μερικά χαρακτηριστικά σημεία στο θέμα μας:

1. Η Νέα Ζωή

Στην αρχή, κατά την αναγέννηση, ο Χριστός γίνεται πραγματικότητα για μας με το έργο του Αγίου Πνεύματος στην καρδιά μας. Με τον ίδιο τρόπο, το Άγιο Πνεύμα θέλει να συνεχίσει τη διακονία του Χριστού μέσα μας και μας καθοδηγεί στα πράγματα του Θεού. Αν, τώρα, εμείς σβήνουμε ή λυπούμε το Πνεύμα, το έργο του μέσα μας παρεμποδίζεται, και σε κάποιο βαθμό περιορίζεται ή και ματαιώνεται ακόμη! Όταν μας παρουσιάζει τις απαιτήσεις της νέας ζωής κι εμείς δυστροπούμε και επιμένουμε στην παλιά μας ζωή, το αποτέλεσμα είναι το Πνεύμα να εξουδετερώνεται και να σβήνει. Λυπεύεται που δεν του δίνουμε το δικαίωμα να εργαστεί μέσα μας.

Αν αυτή είναι η συμπεριφορά μας μέχρι σήμερα, μπορούμε να εξομολογηθούμε στον Κύριο κι εκείνος θα μας καθαρίσει, θα μας συγχωρήσει και θα αποκαταστήσει την πλήρη σχέση του μαζί μας. Η καινούργια ζωή που αποκτάμε ως παιδιά του Θεού είναι μια ζωή θαυμάτων. Αρχίζει μέσα μας με το θαύμα της αναγέννησης και διατηρείται με το θαύμα της παρουσίας του Θεού στην καρδιά μας διά του Πνεύματος. Ο ίδιος ο Χριστός θέλει να ζήσει μέσα από μας την καθαρή ζωή – κι αυτό είναι μια θαυμαστή επέμβαση του Θεού στη ζωή μας. Κι αφού είναι μια ζωή θαυμάτων, είναι αδύνατον να τη ζήσουμε με τις δικές μας σαρκικές προσπάθειες. Γίνεται, όμως, να πραγματοποιηθεί από τον Χριστό που ζει μέσα μας. Άρα, «η ζωή που τώρα ζω» είναι και αυτή δώρο του Θεού, όπως η σωτηρία. Είναι αλλαγή καθεστώτος πλέον, που βιώνεται μόνο διά της πίστεως. Γι' αυτό λέει η Γραφή ότι «ο δίκαιος θα ζήσει διά της πίστεως».

2. Το Καθημερινό Περπάτημα

Η ζωή που τώρα ζω είναι πρώτα απ' όλα ζωή καθημερινής προόδου. Ξαναλέμε ότι στην Καινή Διαθήκη διάφορες πλευρές ή καταστάσεις της χριστιανικής ζωής παρομοιάζονται με καταστάσεις και πραγματικότητες της καθημερινής,

φυσικής ζωής. Για παράδειγμα, η χριστιανική ζωή παρομοιάζεται με Αγώνισμα δρόμου (Α΄ Κορ 9:24-27 ή Εβρ 12:1-2), με Επιστράτευση (Β΄ Τιμ 2:3-4), με Πόλεμο (Εφ 6:10-18). Καθεμιά απ' αυτές τις εικόνες δίνουν τη δική τους έμφαση στις διάφορες πλευρές της χριστιανικής ζωής. Μια από τις πιο εύστοχες και συχνές παρομοιώσεις είναι αυτή του περπατήματος, της πορείας. Η εικόνα αυτή θέλει να τονίσει τη σταθερή, διαρκή και προοδευτική μορφή που πρέπει να έχει η χριστιανική ζωή. Τίποτα δεν υπάρχει πιο εντυπωσιακό και πιο πειστικό από μια αλλαγμένη ζωή, η οποία όμως συνεχίζει να προοδεύει με αταλάντευτη συνέπεια. Κάτι τέτοιο μιλάει για μια καινούργια ζωή και για μια νέα δύναμη να ζήσει κανείς αυτή την καινούργια ζωή. Περπάτημα σημαίνει ένα βήμα τη φορά, και το ένα βήμα αμέσως μετά το άλλο. Το θαύμα της θεραπείας του εκ γενετής χωλού στα Ιεροσόλυμα (Πραξ 3:9-10) έχει το χαρακτηριστικό ότι όλοι όσοι τον είδαν θεραπευμένο δόξαζαν τον Θεό. Κανένας εχθρός των Αποστόλων δεν μπορούσε να αντιπείνει οτιδήποτε (Πραξ 4:14). Η αλλαγμένη ζωή, που αποκαλύπτει μια καινούργια δύναμη, και πάνω απ' όλα η συμπεριφορά του ανθρώπου που προβάλλει τον Χριστό αποτελούν την αδιαμφισβήτητη μαρτυρία, η οποία συμπεριλαμβάνεται στη «ζωή που τώρα ζω».

3. Τι γίνεται μετά την Αναγέννηση;

Στο Κολοσσαείς 2:6-7 διαβάζουμε τη συνέχεια της αναγέννησης: ζούμε ενωμένοι με τον Χριστό – είμαστε ριζωμένοι σ' αυτόν – οικοδομούμε τη ζωή μας πάνω σ' αυτόν. Καλούμαστε να γινόμαστε όλο και πιο σταθεροί στην πίστη και να προοδεύουμε ευχαριστώντας τον Θεό. Αρχίζουμε τη χριστιανική πορεία με ένα βήμα πίστης και εξάρτησης από τον Χριστό, και έχουμε κληθεί να βαδίσουμε βήμα το βήμα μαζί του. Η χριστιανική ζωή είναι ζωή σταθερής προόδου, ανεξάρτητα πόσον καιρό είμαστε στον Χριστό ή πόσο ώριμοι είμαστε ως παιδιά του Θεού, ανεξάρτητα πόσο αυξημένη είναι ενδεχομένως η γνώση μας για τον Κύριο. Όπως αρχίσαμε, με ένα βήμα, έτσι συνεχίζουμε με ένα ένα τα βήματα, με πίστη και εξάρτηση από τον Κύριο διά του Αγίου Πνεύματος. Αυτό εννοεί ο Παύλος όταν λέει: «...τώρα που συμφιλιωθήκαμε, η ζωή (του Χριστού) θα μας χαρίσει την (εσχατολογική) σωτηρία (*πολλῶ μᾶλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ* - Ρωμ 5:10).

Έχουμε σταθεί ποτέ να σκεφτούμε αυτό το περπάτημα; Γίνεται ένα βήμα τη φορά, βήμα το βήμα, βήμα το βήμα, βήμα το βήμα... Όταν σταματάμε να βηματίζουμε, δεν περπατούμε πια. Όταν κάνουμε πηδηματάκια επί τόπου, δεν περπατούμε. Όταν χοροπηδάμε ή όταν κάνουμε άλματα, δεν περπατούμε. Στο περπάτημα υπάρχει σταθερότητα, συνέπεια, αξιοπρέπεια και αυτοέλεγχος των μυϊκών δυνάμεων. Βέβαια, άλλοι περπατούν πιο γρήγορα και άλλοι πιο αργά, κάποιοι κάνουν μεγάλα βήματα και άλλοι μικρότερα, όμως ο βασικός ρυθμός είναι ίδιος: είναι το ένα βήμα μετά το άλλο. Κι αυτή η δυνατότητα είναι που εντυπωσίασε αυτούς που έβλεπαν τον χωλό, όταν έμπαινε περπατώντας στον ναό μαζί με τους δύο Αποστόλους.

Έχει εντυπωσιαστεί κανείς με το νέο μας περπάτημα; από την αλλαγή που είδε στη ζωή μας; Αρχίσαμε τη χριστιανική ζωή μας δεχόμενοι με πίστη κι εμπιστοσύνη τον Χριστό στην καρδιά μας. Μήπως ακόμη αγωνιζόμαστε με τις δικές μας δυνάμεις και το μόνο που έχουμε καταφέρει είναι ακόμα μεγαλύτερη σύγχυση από πριν; Με άλλα λόγια: μήπως τώρα είναι μεγαλύτερη η αποτυχία σου και η απογοήτευσή σου απ' ό,τι πριν αναγεννηθείς; Ερωτήματα που μόνο καθέννας μας ατομικά μπορεί να απαντήσει.

4. Η Φύση του Νέου Περπατήματος

Μια άλλη αλήθεια είναι ότι το Άγιο Πνεύμα θέλει να κατευθύνει τη ζωή μας επιμερίζοντας τη δύναμή του ακριβώς εκεί που έχουμε τη μεγαλύτερη ανάγκη. Ο χωλός της ιστορίας μας θεραπεύτηκε στους αστραγάλους των ποδιών του για να μπορεί να περπατάει. Υπάρχουν πολλές περικοπές στην Καινή Διαθήκη σχετικές με το περπάτημα του χριστιανού: Κολοσσαείς 2:6 (που είδαμε παραπάνω)· Α΄ Κορ 5:7· Ρωμ 6:4· Εφ 4:1-3· 5:1-2· Ρωμ 13:13-14· 8:1 & 4· Κολ 1:10· Φιλ 3:15-17· Εφ 2:10. Στο Α΄ Θεσσαλονικείς 4:1 ο Παύλος κάνει λόγο για ένα περπάτημα σύμφωνο με το θέλημα του Θεού. Πολύ σημαντικό αυτό! Ένα πολύ σπουδαίο αποτέλεσμα του πρόθυμου, καθημερινού και συνεπούς περπατήματος με τον Χριστό είναι ότι αυτό μας οδηγεί στην ανακάλυψη του θείου θελήματος και του σχεδίου που ο Θεός έχει για τη ζωή του καθενός μας. Τίποτα δεν εμποδίζει περισσότερο το παιδί του Θεού να γνωρίσει το θέλημα του Θεού από μια άσκεπτη, αδιάφορη και προσβλητική πολλές φορές για τον Θεό πορεία ζωής. Όταν φλερτάρεις με τον κόσμο και τη νοοτροπία του, αυτό δεν σε βοηθάει ν' ανακαλύπτεις το θέλημα του Θεού στη ζωή σου. Περπάτα αντάξια με το όνομα που φέρεις, και τότε ο Θεός θα σου αποκαλύπτει τους σκοπούς του και τα σχέδιά του για σένα. Άρα, πρώτα γνωρίζουμε και μετά υπακούμε: ένα ένα τα βήματα –βήμα το βήμα το περπάτημα με τον Χριστό. Ανάλογο είναι το πνεύμα στις Επιστολές του Ιωάννη, όπου φράσεις όπως «περπατάμε στην αλήθεια», «περπατάμε στην υπακοή» (Β΄ Ιω 4 & 6· Γ΄ Ιω 3) και «περπατάμε στο φως» (Α΄ Ιω 1:6-7 πρβλ. Α΄ Ιω 2:6) κυριαρχούν και δείχνουν την καθημερινή, βήμα το βήμα πορεία του χριστιανού.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Συνοπτικά, ζωή καθημερινής προόδου» σημαίνει να είμαστε σαν τον Χριστό: να ζούμε σαν τον Χριστό, να πράττουμε και να ενεργούμε όπως ο Χριστός. Σκέφτεσαι πως αυτό είναι αδύνατο; Πολύ σωστή σκέψη! Τη χριστιανική ζωή είναι αδύνατο να τη βιώσεις. Είναι ωστόσο απαίτηση του Θεού να ζήσουμε μια νέα ζωή. Είναι «Η Ζωή που τώρα

Ζω», όπως λέει ο Παύλος, και μπορούμε να τη βιώσουμε, γιατί ζει μέσα μας ο Χριστός. Η παρουσία του Χριστού και η δύναμη του Χριστού είναι δικές μας διά του Αγίου Πνεύματος (Γαλ 5:16 & 25).

Η δύναμη του Χριστού, ελεύθερη και ενεργός μέσα μου διά του Πνεύματος, με ικανώνει να ζω και να ενεργώ, να σκέφτομαι και να πράττω, να λέω και να είμαι όσα ο Θεός με θέλει να είμαι σαν παιδί του. Έτσι, που εκζητώντας απλώς τη ζωή του Χριστού, να περπατώ όπως εκείνος περπάτησε! Αφήνομαι στη δύναμη του Πνεύματος μέσα μου.

****

2. Ζωή Αγιότητας

Ανάγνωσμα: Α΄ Θεσσαλονικείς 4:1-8·
Β΄ Θεσσαλονικείς 2:13-15

Σ

ΤΗΝ προηγούμενη μελέτη μας είδαμε πως «Η Ζωή που τώρα Ζω» είναι μια ζωή καθημερινής προόδου, που σημαίνει πως είναι μια νέα ζωή, καθώς αφήνουμε πίσω μας την παλιά· είναι ζωή καθημερινού περπατήματος βήμα το βήμα με τον Χριστό. Επίσης, είδαμε ότι μετά την αναγέννηση ζούμε ενωμένοι με τον Χριστό και οι γύρω μας το βλέπουν αυτό και δοξάζουν τον Θεό. Τέλος, είδαμε ότι βασικό χαρακτηριστικό του νέου περπατήματος με την οδηγία του Αγίου Πνεύματος είναι ότι μας οδηγεί στη γνώση του θείου θελήματος. Σήμερα ερχόμαστε να δούμε μια δεύτερη πτυχή της ζωής που καλούμαστε να ζήσουμε ως πιστοί: πρόκειται για μια ζωή αγιότητας.

1. Το Έργο του Πνεύματος μέσα μας

Καθώς το Πνεύμα του Θεού έρχεται μέσα μας, θέλει να μας οδηγήσει σε καινούργιους κανόνες συμπεριφοράς, σε έναν νέο τρόπο ζωής, που στην Καινή Διαθήκη παρομοιάζεται με το περπάτημα. Το Άγιο Πνεύμα, όπως δείχνει και το όνομά του, είναι «άγιο» και πάντοτε επιζητεί να μεταδώσει τη δικαιοσύνη και την αγιότητα του Θεού στο παιδί του Θεού. Η μη άγια και καθαρή ζωή εκ μέρους του πιστού δεν συμβιβάζεται με το Άγιο Πνεύμα –και δυστυχώς αυτό το βλέπουμε πολύ συχνά στην πράξη.

Φυσικά, αυτό δεν το θέλει ο Θεός για κανένα παιδί του. Στην περικοπή μας διαβάσαμε ότι: *Το θέλημα του Θεού είναι να γίνετε άγιοι [...]* Ο Θεός *μάς κάλεσε με σκοπό να γίνουμε όχι ηθικά ασύδοτοι, αλλά άγιοι* (Α΄ Θεσ 4:3.7). Από την πρώτη στιγμή της αναγέννησης το Άγιο Πνεύμα ξεχωρίζει και αγιάζει τον πιστό. Αυτό λέει ο Παύλος τη δεύτερη φορά που γράφει στους Θεσσαλονικείς (Β΄ Θεσ 2:13). Τα ίδια λέει κι ο Πέτρος στην πρώτη Επιστολή του 1:2).

2. Ο Αγιασμός μέσα μας

Εδώ σίγουρα θα πρέπει να υπογραμμίσουμε ότι το αρχικό νόημα του όρου αγιασμός και όλων των συγγενών λέξεων είναι «θέτω κατά μέρος», «ξεχωρίζω». Όταν η λέξη χρησιμοποιείται στη Βίβλο, η έννοιά της είναι ότι αποχωρίζω κάτι από το σύννηθες ή το μη άγιο, και το ξεχωρίζω για να το βάλω μαζί με κάτι άλλο, που είναι άγιο και ευάρεστο στον Θεό. Τη στιγμή της αναγέννησής μας το Άγιο Πνεύμα μάς αποχωρίζει από τον κόσμο κι από την κρίση που έρχεται στους ασεβείς. Παράλληλα, μας ξεχωρίζει για τον Θεό και τη σωτηρία του. Αυτές είναι οι δύο όψεις ενός και του αυτού έργου του αγιασμού του Αγίου Πνεύματος μέσα μας: Η αποθετική – αποχωρισμός από... και Η θετική – ξεχώρισμα για...

Αυτό το έργο αρχίζει να επιτελείται πρακτικά κατά την αναγέννηση αλλά, όπως συμβαίνει με μεγάλο μέρος του έργου του Πνεύματος στην καρδιά του πιστού, είναι ανάγκη το έργο αυτό του αγιασμού να εξελιχθεί και να συμβαδίσει με την αυξανόμενη χριστιανική πείρα. Αυτό φαίνεται κι από την περαιτέρω παρότρυνση του Παύλου και την προσευχή του για τους χριστιανούς της Θεσσαλονίκης (Α΄ Θεσ 5:22-23).

Λόγω της καινούργιας μας ζωής εν Χριστώ και της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος στη ζωή μας, δημιουργούνται μέσα μας νέες επιθυμίες και νέοι πόθοι, συνακόλουθοι με την αγιότητα. Αυτές οι επιθυμίες μπορούν να καταπνιγούν ή να αναπτυχθούν περισσότερο, ανάλογα με το κατά πόσον είμαστε προετοιμασμένοι να αποδεχτούμε το έργο του Πνεύματος στη ζωή μας ή να αντισταθούμε σ' αυτό. Η ανταπόκρισή μας στην οδηγία του Πνεύματος θα καθορίσει και την πρόδοδό μας στη χριστιανική ζωή. Κατά παρόμοιο τρόπο θα κατευθύνει και την ανάπτυξή μας, ώστε να γίνουμε όμοιοι με τον Χριστό. Μετά την αναγέννηση δεν γινόμαστε χριστιανικά ρομπότ! Ο νους μας πρέπει να εξασκηθεί και η θέλησή μας να προετοιμαστεί για να οδηγούμαστε από το Άγιο Πνεύμα που ενοικεί μέσα μας. Ανεξάρτητα από το αν εμείς θεωρούμε κάτι κακό ή όχι, πρέπει ν' αφήνουμε τον Θεό διά του Πνεύματος να μας κάνει γνωστό τι θεωρεί εκείνος κακό ή όχι –αμαρτία ή όχι! Είμαστε έτοιμοι να ζητήσουμε από τον Κύριο να μας ξεκαθαρίσει τη σκέψη πάνω στα διάφορα θέματα της χριστιανικής ζωής;

Αυτή είναι η *θετική* προσέγγιση στο θέμα της αγιότητας, και το θαυμαστό είναι ότι καθώς είμαστε έτοιμοι να δεχτούμε την οδηγία του Κυρίου με διάθεση υποταγής, τότε το Άγιο Πνεύμα ενισχύει τη θέλησή μας να καταλήξουμε στη σωστή απόφαση. Η ετοιμότητα και η ευαισθησία στην οδηγία του Πνεύματος αυξάνεται με τον καιρό, και παρόμοια αυξάνει η επιθυμία να περπατήσουμε μαζί με τον Κύριο σε μια καινούργια ζωή. Όταν αντιστεκόμαστε στην οδηγία του Πνεύματος να επικοινωνούμε με τον Κύριο και να βιώνουμε την έμπρακτη αγιότητα, τότε αρχίζουμε έναν πόλεμο μέσα στην καρδιά μας και οδηγούμαστε σε μια δυσάρεστη και δυστυχισμένη μάλιστα χριστιανική ζωή.

3. Η Εσχατολογική Ελπίδα μέσα μας

Η καινούργια ελπίδα, εξάλλου, που λαμβάνουμε κατά την αναγέννηση, καθώς και η νέα μας θέση ενώπιον του Θεού (είμαστε παιδιά του) είναι τα μεγαλύτερα κίνητρα για ν' ακολουθήσουμε τον Χριστό σε μια ζωή αγιότητας (βλ. Α΄ Ιω 3:3). Για την εσχατολογική εξομοίωσή μας με τον Χριστό μιλούν τα δύο πρώτα εδάφια του ίδιου κεφαλαίου. Ο Θεός όμως θέλει αυτή την εξομοίωσή μας από τώρα! Αν αγαπάμε αληθινά τον Χριστό και θέλουμε να του δώσουμε τη θέση που δικαιοματικά τού ανήκει στην καρδιά μας, θα θέλουμε τώρα κιόλας να του πούμε «ναι» σε κάθε επιθυμία που ο Θεός βάζει μέσα μας, και «όχι» σ' αυτά που ο Θεός καταδικάζει στη ζωή μας.

Στην Παλαιά Διαθήκη ο Θεός απαιτούσε από τον λαό του να είναι άγιος (Λευ 11:44-45). Όχι επειδή τους έβγαλε από την Αίγυπτο κλπ. Η βάση της απαίτησης δεν είναι οι ευεργεσίες του Θεού αλλά η φύση του Θεού: «Αγιάστε τους εαυτούς σας, γιατί εγώ είμαι άγιος».

4. Ο μηχανισμός της Αγιότητας

Το ερώτημα που προκύπτει είναι: Πώς μπορώ πρακτικά να αρχίσω μια ζωή αγιότητας; Εκείνη την εποχή αλλά και σήμερα η απαίτηση του Θεού για αγιότητα είναι η ίδια. Υπάρχει όμως μια διαφορά: Ο Θεός μάς έχει δώσει το Πνεύμα του Άγιο για να μας ικανώσει να ζήσουμε την άγια ζωή. Και αυτή η αγιότητα είναι η μεγαλύτερη μαρτυρία για έναν άγιο και ζώντα Θεό (Α΄ Πε 1:14-16). Αρχικά η λ. *αγιότητα* σήμαινε αρτιμέλεια, υγεία. Την υγεία μας τη φροντίζουμε αποθετικά –με πράξεις που αποφεύγουμε– και θετικά με πράξεις που επιδιώκουμε. Το ίδιο συμβαίνει και με την αγιότητα –την πνευματική μας υγεία. Αυτό φαίνεται στο Β΄ Τιμόθεον 2:19 και 22 (φυγή από την αμαρτία – αγώνας). Όσο περισσότερο διά του Πνεύματος θέλουμε να υπακούσουμε, τόσο περισσότερο αλλάζουμε και ομοιωνόμαστε με τον Χριστό. Όσο περισσότερο η σκέψη μας είναι προς τα άνω και όχι προς τα γήινα, τόσο περισσότερο αποχωριζόμαστε από τον κόσμο και τις επιθυμίες του. Όσο περισσότερο δίνουμε την έμφαση του αγώνα μας στα θετικά με τη δύναμη του Πνεύματος, τόσο περισσότερο οι προκλήσεις του κόσμου και οι πειρασμοί αποδυναμώνονται και φυλλοροούν.

Όταν οδηγούμαστε από το Πνεύμα, μας ευχαριστεί να προσαρμόζουμε τον νου μας και τις προτιμήσεις μας σε πράγματα που τιμούν και ευαρεστούν τον Κύριο. Όλα τα παλαιά – οι κοσμικές προκλήσεις και πρότυπα – αρχίζουν τώρα να χάνουν την αίγλη τους και την έλξη τους και γίνονται όλο και πιο αδύναμα. Ευχαριστούμε τον Θεό, γιατί «Η Ζωή που τώρα Ζω» είναι ικανή να σταθεί από μόνη της! Τώρα υπάρχει μια καινούργια ελευθερία. Είμαστε ένα με τον Χριστό. Τα έργα και οι επιθυμίες του παλιού εαυτού μας, του αμαρτωλού, (π.χ. Κολ 3:5-9: πορνεία, ηθική ακαθαρσία, πάθη, κακές επιθυμίες, πλεονεξία/ειδωλολατρία, ψέματα) αρχίζουν να ξεθωριάζουν και να χάνουν τη λάμψη τους. Μαραίνονται και πέφτουν από πάνω μας, όπως τα φθινοπωρινά φύλλα, όταν ερχόμαστε στον Χριστό. Γιατί; Γιατί τα σπρώχνει η δύναμη των νέων χυμών της άνοιξης. Κανένας δεν πάει να τα κόψει, είναι ματαιοπονία. Τα αφήνουμε να τα ρίξει η δύναμη του Πνεύματος που έρχεται ορμητικά μέσα μας.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Πολύ όμορφα το θέτει ο Παύλος, που μας δίνει και τον μηχανισμό για να γίνει πράξη η αγιότητα στη ζωή μας: Όπου υπάρχει το Πνεύμα του Κυρίου εκεί υπάρχει και ελευθερία. Όλοι, εμείς, λοιπόν, χωρίς κάλυμμα στο πρόσωπο, **κοιτάζουμε** σαν σε καθρέφτη τη λαμπρότητα του Κυρίου και **μεταμορφωνόμαστε** σ' αυτήν τη λαμπρή εικόνα του· με την ενέργεια του Κυρίου, που είναι το Πνεύμα, **βαδίζουμε** από δόξα σε δόξα (Β' Κορ 3:17-18).

Ας ευχηθούμε κι ας προσευχηθούμε τέτοια να είναι η ζωή μας με τον Χριστό, ζωή αγιότητας με τη δύναμη του Πνεύματος. Αμήν.

****

3. Ζωή Ωριμότητας

Αναγνώσματα: Εβραίους 5:12-14·
Α' Πέτρου 2:1-3

M

ΙΑ τρίτη πτυχή της νέας ζωής είναι η Ωριμότητα. Η «ζωή που τώρα ζούμε» είναι Ζωή Ωριμότητας. Η Γραφή για τη γέννηση και την πορεία του χριστιανού χρησιμοποιεί ακριβώς εικόνες από τη φυσική γέννηση του ανθρώπου, με πολλές ομοιότητες και άλλες τόσες διαφορές! Ο ίδιος ο Χριστός χρησιμοποίησε τον όρο «γέννηση» στη συζήτησή του με τον Νικόδημο. Κάτι ανάλογο κάνει και ο Παύλος, καθώς συμβουλεύει τις εκκλησίες και ατομικά τους πιστούς πώς να αναπτυχθούν πνευματικά. Τα σημεία που παρατηρούμε είναι:

1. Η Ωριμότητα ως προορισμός

Όταν γεννιέται ο άνθρωπος σ' αυτό τον κόσμο γεννιέται με σκοπό να ζήσει –να ζήσει και να μεγαλώσει. Το νεογέννητο μωρό τραβάει πάνω του την αγάπη και τον θαυμασμό όλων. Κανένας, όμως, δεν θα ήθελε ένα νεογέννητο μωρό να παραμείνει μωρό! Αναμφίβολα, η γέννηση έχει στόχο τη ζωή, την αύξηση, την ανάπτυξη και τελικά την ωριμότητα.

Στο φυσικό βασίλειο έρχεται εποχή που οι φυσικές μας δυνάμεις βρίσκονται στο απόγειο της ακμής τους. Το ίδιο και οι διανοητικές δυνάμεις φτάνουν κάποτε στο καλύτερο σημείο τους. Μετά, καθώς τα χρόνια περνούν, παρουσιάζεται μια σταθερή κάμψη και μείωση των φυσικών δυνάμεων και μερικές φορές επέρχεται και μείωση της διανοητικής ευστροφίας και ικανότητας.

Όταν αναγεννιέται ένα άτομο, έρχεται αυτόματα στη ζωή –δηλ. στην αιώνια ζωή. Η νέα ζωή που αποκτάμε έχει προορισμό την αύξηση, την ανάπτυξη και την ωρίμανση. Είναι μια δίχως τέλος ζωή. Είναι η θαυμάσια προοπτική που προσμένει το κάθε παιδί του Θεού. Η διαφορά είναι πως ο χριστιανός δεν αυξάνεται για μερικά χρόνια για ν' αρχίσει μετά να παρακμάζει. Η «ζωή που τώρα ζω» διευρύνεται συνεχώς, ωστόσο μπορούμε να την απολαύσουμε στην πλήρη μορφή της, στην παρουσία του Θεού, που τη δημιούργησε. Το φυσικό μας σώμα με την πάροδο του χρόνου χάνει τη δύναμή του, αλλά πνευματικά ο άνθρωπος του Θεού είναι ζωντανός για πάντα ενώπιόν του.

2. Η έλλειψη ανάπτυξης

Υπάρχουν παραδείγματα ανθρώπων που γεννήθηκαν σ' αυτό τον κόσμο, αλλά δεν αναπτύχθηκαν διανοητικά ή έχουν μια φυσική αναπηρία. Αυτό δεν οφείλεται σε δικό τους λάθος –είναι μια εκ γενετής πάθηση, μια τραγωδία. Πολύ μεγαλύτερη τραγωδία όμως είναι όταν ένας αναγεννιέται διά του Πνεύματος του Θεού και λαμβάνει την αιώνια ζωή, αλλά στη συνέχεια παραμένει πνευματικό νήπιο και τίποτα περισσότερο!

Οι νόμοι που διέπουν την ανάπτυξη της πνευματικής ζωής είναι τελείως διαφορετικοί από τους νόμους που διέπουν την ανάπτυξη του φυσικού σώματος. Η πνευματική ανάπτυξη του κάθε χριστιανού εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από: Την προθυμία του να βαδίζει μαζί με τον Χριστό, από την ετοιμότητά του να υποτάξει το θέλημά του στο θέλημα του Θεού κι από τη λαχτάρα του να υιοθετήσει τα σχέδια του Θεού για τη ζωή του. Αν αυτά τα στοιχεία λείπουν από τη χριστιανική ζωή, αυτό σημαίνει ότι λίγη πρόοδος υπάρχει σ' αυτήν ή και καθόλου. Το άτομο αυτό

συναντάει εμπόδια στην πνευματική αύξησή του και με κάποια έννοια παύει να είναι φυσιολογικό νήπιο εν Χριστώ, μολονότι παρουσιάζει τα χαρακτηριστικά της πνευματικής νηπιότητας. Είναι κάτι χειρότερο: είναι ατροφικός χριστιανός. Ο Παύλος γι' αυτή την περίπτωση χρησιμοποιεί τον όρο «σαρκικός» χριστιανός (Α' Κορ 3:1-3). Όταν η νηπιότητα συνεχίζεται, παύει να είναι στάδιο φυσιολογικής ανάπτυξης και γίνεται πρόβλημα.

Ο σαρκικός χριστιανός δέχεται με χαρά τον Χριστό, λαμβάνει την αναγέννηση, αλλά στη συνέχεια για τον ένα ή τον άλλο λόγο δεν συνεχίζει την πορεία μαζί του. «Ναυαγεί στην πίστη». Χαρακτηριστικά της σαρκικής ζωής είναι το πνεύμα της ζηλοτυπίας, της φιλονικίας, της διχόνοιας, της απροθυμίας να τραφούμε με τον Λόγο του Θεού (Α' Τιμ 1:19). Ο σαρκικός χριστιανός είναι μια τραγωδία και δεν έχει καμιά υπόληψη στα μάτια του Θεού. Είναι πνευματικό ναυάγιο. Αποδιώχνει και περιφρονεί το Πνεύμα του Θεού που έρχεται μέσα του και θέλει να τον διδάξει μέσα από τον Λόγο του Θεού, που είναι και η πνευματική τροφή του κάθε παιδιού του Θεού.

3. Η πνευματική πείνα

Όπως στη φυσική ζωή, έτσι και στην πνευματική, η ανάπτυξη και τελικά η ωριμότητα εξαρτώνται από την πνευματική πείνα του νεογέννητου πιστού. Ο απ. Πέτρος, γράφοντας σε χριστιανούς που ήταν σχετικά νέοι στην πίστη μιλάει για τη λαχτάρα του πνευματικού νηπίου για το γάλα του Λόγου του Θεού (Α' Πε 2:1-3). Εδώ βλέπουμε την αποθετική ενέργεια (να πετάξουμε κάτι από πάνω μας) και μετά τη θετική ενέργεια (να λαχταρήσουμε την πνευματική αύξηση, όπως το μωρό λαχταράει το γάλα). Η έλλειψη ανάπτυξης, που είδαμε πιο πριν, θεραπεύεται με το γάλα του Λόγου του Θεού. Όπως το μωρό λαχταράει το γάλα της μητέρας του, έτσι και το υγιές πνευματικό νήπιο λαχταράει το γάλα του Λόγου. Η καθημερινή μας μελέτη του Λόγου του Θεού μάς τρέφει πνευματικά. Με την πάροδο του χρόνου θα καταλαβαίνουμε όλο και περισσότερο τα νοήματα της Γραφής, αλλά η απόλαυση του Λόγου του Θεού θα μας συντροφεύει από την πρώτη στιγμή της γέννησής μας μέχρι το τέλος της επίγειας ζωής μας. Το Άγιο Πνεύμα έρχεται να μας διδάξει με τον Λόγο του Θεού (Ιω 14:26). Είναι αδιανόητο να έχουμε πραγματική αύξηση στη χριστιανική ζωή δίχως την προσήλωση στον Λόγο του Θεού και χωρίς ν' αφήνουμε το Πνεύμα του Κυρίου να μας διδάσκει.

Ο Θεός θα χρησιμοποιήσει ανθρώπινα κανάλια, όπως τους εργάτες του ευαγγελίου, τους δασκάλους της εκκλησίας και τους ποιμένες του (Εφ 4:11). Γι' αυτό και η προς Εβραίους μάς παροτρύνει να μην εγκαταλείπουμε να συναντιόμαστε μαζί στην εκκλησία για την κοινή μας τροφή (Εβρ 10:25). Πρέπει να πούμε, ωστόσο, ότι τη διδασκαλία μάς τη δίνει το Άγιο Πνεύμα με διάφορες μορφές: με τον προφορικό λόγο κάποιου κήρυκα, με τη σιωπηλή ώρα της προσωπικής μας μελέτης και προσευχής, και με τον γραπτό λόγο, είτε της Βίβλου είτε κάποιου πνευματικού βιβλίου για την οικοδομή μας. Αν όμως μέσα μας δεν κυριαρχεί το Πνεύμα του Θεού, ακόμα και η πιο δυνατή διδασκαλία δεν θα έχει κανένα αποτέλεσμα. Το μόνο που θα μας προσθέτει είναι μερικές εγκεφαλικές γνώσεις. Επομένως, η ετοιμότητα να υπακούσουμε και η ειλικρινής διάθεσή μας να υποταχθούμε στον Κύριο, θ' ανοίξουν τον δρόμο για να μας διδάξει τον Λόγο του.

4. Η ατομική Μελέτη

Αξίζει όμως τον κόπο να δούμε ποια είναι τα πλεονεκτήματα της ατομικής μελέτης μας του Λόγου του Θεού, πέρα από το κήρυγμα ή την ομαδική διδασκαλία στην εκκλησία, ακόμα και πέρα από την ανάγνωση πνευματικών βοηθημάτων. Όλα αυτά μοιάζουν με έτοιμη τροφή, τροφή που μάς τη δίνει κάποιος άλλος –μας ταΐζει. Είναι η τροφή η εξαρτημένη από τη διακονία άλλων. Κορυφαία ανάγκη μας είναι να βρισκόμαστε μόνοι με τον Θεό στη μελέτη του Λόγου του και στην προσευχή. Να εμβαθύνουμε στη Γραφή αλλά και στην κατανόηση του εαυτού μας.

Ποια είναι τα πλεονεκτήματα αυτής της ατομικής μελέτης; α) *Η βεβαιότητα*. Η ατομική μελέτη οδηγεί σε μια διαρκώς αυξανόμενη βεβαιότητα. Ο απ. Ιωάννης μας λέει ότι αν τηρούμε τον Λόγο του Θεού, τότε ξέρουμε ότι γνωρίζουμε τον Θεό (Α' Ιω 2:3-5). Όταν δηλ. το Πνεύμα του Θεού μάς οδηγεί στην τήρηση του Λόγου, που όμως τον γνωρίζουμε από την προσωπική μας μελέτη και εμβάθυνση σ' αυτόν, τότε έχουμε βεβαιότητα ότι είμαστε ενωμένοι με τον Θεό (εν αυτώ). Δυστυχώς πολλοί πιστοί σήμερα δεν έχουν βεβαιότητα σωτηρίας, κι ένας λόγος είναι ότι παραμελούν τον Λόγο του Θεού. β) *Η απόλαυση*. Το φαγητό που τρώμε συνήθως το απολαμβάνουμε. Είναι μια απόλαυση. Το ίδιο πρέπει να συμβαίνει και όταν διαβάζουμε και εμβαθύνουμε στη Γραφή. Ο Δαβίδ λέει ότι γι' αυτόν ο Λόγος του Θεού είναι πιο γλυκός κι από μια κερήθρα μέλι (Ψλ 19:11)· σαν μέλι που βγαίνει από έναν βράχο ή σαν το καλύτερο αλεύρι (Ψλ 81:17). Αυτές οι περιγραφές έχουν σχέση με κάτι το απολαυστικό –όχι το άνοστο! (δες και Α' Πε 2:1· Εβρ 5:12-13· Ιωβ 23:12). γ) *Η χαρά*. Στο τελευταίο κεφάλαιο του Ευαγγελίου του Λουκά βλέπουμε πως όταν ο Κύριος συνομίλησε με τους δύο μαθητές που πήγαιναν προς Εμμαούς και τους εξήγησε τον Λόγο του Θεού, την Παλαιά Διαθήκη, το αποτέλεσμα ήταν οι καρδιές των μαθητών εκείνων να πλημμυρίσουν από χαρά και πίστη στον Κύριο. Η μελαγχολία τους μετατράπηκε σε χαρά και ενθουσιασμό, τόσο που γύρισαν όλο τον δρόμο πίσω στην Ιερουσαλήμ να πουν και στους άλλους ότι είδαν αναστημένο τον Ιησού. δ) *Η εμβάθυνση*. Σύντομα θ' ανακαλύψουμε πόσο πιο ωφέλιμη είναι η συνεχής και βαθιά μελέτη του Λόγου του Θεού, κάτι παραπάνω από μια σύντομη καθημερινή ανάγνωση και μια βιαστική προσευχή. Χρειάζεται ν' αναζητούμε και ν' αφιερώνουμε

περισσότερο χρόνο μέσα στη βδομάδα, που ν' αφήνουμε τον Λόγο να κυριαρχεί μέσα μας. Κατά τον Παύλο, τα ιερά γράμματα ήταν που είχαν κάνει σοφό τον Τιμόθεο και τον είχαν κάνει αποδοτικό εργάτη του Θεού (Β΄ Τιμ 2:15-17).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Η σωτηρία μας δεν είχε σκοπό μόνο *την πάρεσιν τῶν προγεγονότων ἁμαρτημάτων* (Ρωμ 3:25) αλλά την προοπτική μιας νέας ζωής που έχει σκοπό την καθημερινή πρόοδο με τον Χριστό, την αγιότητα και την ωριμότητα που μόνο η πίστη στον Χριστό μπορεί να μας τις χαρίσει.

Ευχόμαστε όλων μας «η ζωή που τώρα ζούμε» να κατευθύνεται προς αυτή την κατεύθυνση. Αμήν.

****

4. Ζωή με την Οδηγία του Αγίου Πνεύματος

Ανάγνωσμα: Ιωάννης 15:12-15

Ο

ΠΩΣ θυμόμαστε, στη νέα σειρά που ξεκινήσαμε από τον προηγούμενο χρόνο με γενικό τίτλο «Η ΖΩΗ ΠΟΥ ΤΩΡΑ ΖΩ», έχουμε δει μέχρι τώρα ότι αυτή η νέα ζωή με τον Χριστό είναι (1) ένα καθημερινό Περπάτημα μαζί του, (2) Ζωή Αγιότητας και (3) Ζωή Ωριμότητας. Τώρα ερχόμαστε να δούμε ένα τέταρτο χαρακτηριστικό της χριστιανικής ζωής. Η ζωή που τώρα ζούμε είναι ζωή με την οδηγία του Αγίου Πνεύματος. Το πρώτο σημείο που καλούμαστε να δούμε στο θέμα είναι:

1. Το σχέδιο του Θεού

Μια από τις μεγαλύτερες πραγματικότητες που ανακαλύπτουμε όταν δεχόμαστε τον Χριστό και παραδίνουμε τον εαυτό μας σ' αυτόν είναι ότι ο Θεός έχει ένα σχέδιο κι έναν σκοπό για τη ζωή του καθενός μας. Θέλει να μας οδηγήσει στις πιο μικρές λεπτομέρειες της ζωής αλλά και στα μεγάλα ζητήματα και αποφάσεις που πρέπει να πάρουμε. Καθώς επιτρέπουμε στον Κύριο να ρυθμίσει τις λεπτομέρειες, ρυθμίζονται απ' αυτόν και τα μεγάλα ζητήματα και οι αποφάσεις που λαμβάνουμε σύμφωνα με το θέλημά του και κατά την οδηγία του (Εφ 2:10).

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη χαρά και συγκίνηση στη χριστιανική ζωή από του να ξέρουμε ότι από δω και πέρα μπορούμε να υπολογίζουμε στην οδηγία του Θεού. Είναι αλήθεια ότι πολλές φορές είμαστε κακότροπα παιδιά και παίρνει πολύ καιρό στον Κύριο να μας τελειοποιήσει. Αν, όμως, «περιπατούμε κατά το Πνεύμα», αν στρεφόμαστε στον Λόγο του Θεού κι αυξάνεται η γνώση μας ως προς το τι θέλει ο Θεός και τι όχι, τότε το Πνεύμα θα μας οδηγεί ακόμα και στα καθημερινά ζητήματα της ζωής, ώστε μέσα απ' αυτά να εκπληρωθεί το σχέδιο του Θεού για τον καθένα μας. Είναι υπόσχεση του Θεού ότι θα μας καθοδηγεί, και θα το κάνει μόνο αν εμείς του το επιτρέπουμε.

2. Η Προεικόνιση της Παλαιάς Διαθήκης

Ας σκεφτούμε για λίγο πώς λειτουργούσε η οδηγία του Θεού προς τον λαό του στην έρημο, όπως διαβάζουμε στην Παλαιά Διαθήκη, και ας το πάρουμε σαν μια προεικόνιση. Θυμόμαστε ότι μετά την έξοδό τους από την Αίγυπτο, ο Θεός ήθελε να οδηγήσει τους Ισραηλίτες μέσα από την έρημο και να τους φέρει κατευθείαν στη Γη της Επαγγελίας. Δυστυχώς, όμως, ο λαός έδειξε ανυπακοή και πνεύμα ανταρσίας, με αποτέλεσμα η εκπλήρωση αυτού του σχεδίου του Θεού να καθυστερήσει. Παρ' όλα αυτά, ο Θεός δεν ξέχασε τον λαό του. Σ' εκείνο τον μακρινό καιρό ο Θεός είχε τον δικό του τρόπο να δίνει τις οδηγίες του στον Μωυσή. Αυτός ο τρόπος ήταν η λεγόμενη «στήλη της νεφέλης»

(Εξ 40:36-38· Αρ 9:15-23). Στα σημεία αυτά και αλλού βλέπουμε την πρόθεση και τον σκοπό του Κυρίου να οδηγεί τον λαό του νύχτα και μέρα. Η στήλη συμβόλιζε την παρουσία και τον αρχηγικό ρόλο του Θεού. Ο λαός δεν συνέχιζε χωρίς την οδηγία του Κυρίου ούτε σταματούσε χωρίς την οδηγία του Κυρίου. Κάθε στιγμή η πορεία του στρατοπέδου έπρεπε να διευθύνεται από τον Κύριο, που ήταν επικεφαλής τους.

Και σκέφτεται κανείς: Αν ο Θεός έδειχνε τέτοιο ενδιαφέρον για τον λαό του εκείνη την αρχαία εποχή, δεν θα πάρει τα κατάλληλα μέτρα σήμερα για να οδηγήσει τα παιδιά του ως εκκλησία και ως άτομα που διοικούνται από το Άγιο Πνεύμα; Άρα, το μόνο που μπορεί να εμποδίσει την εκπλήρωση του θελήματος του Θεού είναι η δική μας ανυπακοή και ισχυρογνωμοσύνη, καθώς και η έλλειψη πνευματικής αντίληψης. Κι όλα αυτά επιδεινώνονται αν δεν θέλουμε να υποταχθούμε στον Κύριο ή αν καλλιεργούμε μια ή περισσότερες αμαρτίες στη ζωή μας. «Περιπατώ κατά το Πνεύμα» σημαίνει πειραματίζομαι την οδηγία του Θεού στα μικρά θέματα αλλά και στις μεγάλες αποφάσεις της ζωής.

3. Οι Υποσχέσεις του Θεού

Ο Θεός έχει δώσει συγκεκριμένες υποσχέσεις στον Λόγο του για κείνους που τον εμπιστεύονται (δες π.χ. Πρμ 3:5-6· Ψλ 25:9· 32:8· 37:4-5). Υπάρχουν, ωστόσο, προϋποθέσεις. Η προϋπόθεση που διακρίνουμε στα εδάφια των Παροιμιών είναι ότι δεν πρέπει να στηρίζεται στη δική σου *σύνεση*. Να είμαστε έτοιμοι να εμπιστευτούμε μόνο τον Κύριο. Στον Ψαλμό 25 η προϋπόθεση είναι η *πραότητα*, που στα βιβλικά κείμενα σημαίνει εκείνον που δεν προβάλλει αντίσταση. Στον Ψαλμό 32 η προϋπόθεση είναι να *κοιτάζουμε* πού μας οδηγεί ο Κύριος. Η «ματιά» του είναι πάνω μας κι εμείς παρακολουθούμε τη ματιά του. Τέλος, στον Ψαλμό 37 η προϋπόθεση είναι ν' αποζητάμε την ευτυχία μας στον Κύριο. Να του *παραχωρήσουμε* όλη τη ζωή μας και να στηρίζουμε την ελπίδα μας σ' αυτόν. Αυτή η παραχώρηση είναι που αποτελεί την εκπλήρωση του θελήματός του. Αυτό ακριβώς θέλει, για να μπορεί να μας οδηγεί. Ο τόσο γνωστός Ψαλμός 23, εξάλλου, ξεκινάει με τη διακήρυξη ότι ο Κύριος είναι ο Ποιμένας μας. Πρώτα πρέπει να αναγνωρίσουμε πως ο Κύριος είναι ο Ποιμένας μας και μετά θα μπορούμε να τον εμπιστευτούμε να μας οδηγήσει εκείνος. Τέλος, αξίζει να δούμε:

4. Πώς ηγείται ο Θεός στη ζωή μας;

Στα εδάφια που αναφέραμε, βλέπουμε ότι δεν προσδιορίζεται ακριβώς το πώς θα μας οδηγήσει ο Θεός. Κι αυτό, γιατί ο τρόπος καθοδήγησης ενδέχεται ν' αλλάζει από καιρό σε καιρό. Ένας από τους βασικούς τρόπους, ωστόσο, είναι «με την οδηγία του Αγίου Πνεύματος». Το Πνεύμα προβαίνει σε μια σειρά ενεργειών μέσα μας, κι αυτό γίνεται προοδευτικά, καθώς εμείς θα περπατάμε σε κοινωνία με τον Κύριο. Ο Θεός θα βρίσκει έναν τρόπο να μεταβιβάζει τη σκέψη και το θέλημά του στον πιστό που είναι έτοιμος και πρόθυμος να υπακούσει σ' αυτόν.

Παραδείγματα έχουμε: Στις Πράξεις, τότε που το Άγιο Πνεύμα έστειλε τον Φίλιππο στην άμαξα του Ευνούχου της Κανδάκης (Πραξ 8:29). Ο ίδιος ο Κύριος οδηγήθηκε από το Πνεύμα στην έρημο για ν' αντιμετωπίσει τους πειρασμούς του διαβόλου (Μτ 4:1). Ο ίδιος ο Κύριος οδηγεί τους δικούς του, όταν λέει ότι όποιος τον ακολουθεί θα έχει το φως που οδηγεί στη ζωή (Ιω 8:12).

Το Πνεύμα του Θεού μετά από προσευχή θα επιβεβαιώνει μια σκέψη μας θυμίζοντάς μας π.χ. ένα εδάφιο ή την προτροπή ενός κηρύγματος ή τη συμβουλή ενός πνευματικού αδελφού κλπ. Ο Χριστός υποσχέθηκε ότι το Πνεύμα του, ο Παράκλητος, θα μας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια (Ιω 16:13). Μέρος της όλης αλήθειας είναι η κατανόηση του θελήματος του Θεού στη ζωή μας.

Αποτέλεσμα του ότι καθοδηγούμαστε από τον Κύριο διά του Πνεύματος είναι ότι η ζωή μας τιμάει τον Θεό και έχει ένα σκοπό. Δεν είναι μια άσκοπη περιπλάνηση. Δεν γυρίζει άσκοπα από το ένα στο άλλο, από τον ένα ενθουσιασμό στον άλλο. Οδηγεί σε μια ισορροπία, σε έναν στόχο –στοιχεία που πολλές φορές λείπουν από τη ζωή μας.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι «Η Ζωή που τώρα Ζω» ως παιδί του Θεού είναι προορισμένη από τον Κύριο να κατευθύνεται από το Πνεύμα ώστε να αυξάνει, να προοδεύει και να εκτελεί το θείο θέλημα, που είναι αγαθό, ευάρεστο και τέλειο για τη ζωή μας.

Δεν είναι δυνατόν να υπάρχει μεγαλύτερος σκοπός σ' αυτή τη ζωή άλλος από του ν' ανακαλύπτεις του Θεού το θέλημα στη ζωή σου, και μετά να προχωρείς στην εκτέλεση αυτού του θελήματος με τη δύναμη πάντα του αναστημένου Χριστού υπό την οδηγία του Αγίου Πνεύματος.

****

5. Ζωή Νίκης

Αναγνώσματα:

Α΄ Κορινθίους 15:56-58· Β΄ Κορινθίους 2:14-15

M

ΕΤΑ το Καθημερινό Περπάτημα με τον Χριστό, τη Ζωή Αγιότητας, τη Ζωή Ωριμότητας και τη ζωή που βιώνεται με την Οδηγία του Αγίου Πνεύματος, ερχόμαστε να δούμε μια άλλη πτυχή της νέας εν Χριστώ ζωής. Η ζωή αυτή είναι Ζωή Νίκης. Δεν μπορούμε να μη σκεφτούμε ότι, ενώ μας αρέσουν όλα τα παραπάνω χαρακτηριστικά της ζωής με τον Χριστό, το συγκεκριμένο χαρακτηριστικό μάς προβληματίζει: Είναι ωραίο να περπατάς μαζί με τον Χριστό· είναι τιμητικό η ζωή μας να είναι ξεχωρισμένη αποκλειστικά για τον Χριστό· είναι εντυπωσιακό να βλέπεις τη ζωή σου να ωριμάζει ως χριστιανού· είναι, τέλος, ασφαλές να ξέρουμε ότι το Άγιο Πνεύμα θέλει να οδηγήσει τη ζωή μας. Όλα τα κάνει ο Θεός. Τέσσερα σημεία προσελκύουν την προσοχή μας:

1. Η Ζωή της Νίκης

Όταν λέμε τώρα πως η ζωή με τον Χριστό είναι Ζωή Νίκης, ένα σύγκρουσμά απλώνεται μέσα μας. Πώς θα νικήσω; Κι αν νικηθώ;; Αν ξαναδούμε, όμως, προσεκτικά τα αναγνώσματα με τα οποία ξεκινήσαμε, θα αναθαρρήσουμε λιγάκι. Η νίκη του χριστιανού δεν είναι κάτι που το επιτυγχάνει ο ίδιος αλλά ο Θεός διά του Χριστού.

Η ομαλή χριστιανική ζωή είναι ζωή καρποφορίας και νίκης. Αν δεν συμβαίνει αυτό, ο πιστός ζει ουσιαστικά μια ανώμαλη και υποτονική χριστιανική ζωή –κι ο Χριστός δεν επιφυλάσσει μια τέτοια ζωή για τους δικούς του! Έχουμε ήδη δει σε προηγούμενες μελέτες μας ότι η ζωή που παίρνουμε μέσα μας όταν δεχόμαστε τον Χριστό δεν είναι τίποτε άλλο από τη ζωή του ίδιου του Χριστού. Η αιώνια ζωή είναι του Χριστού η ζωή. Κι αυτή η ζωή διαγράφεται στα Ευαγγέλια σαν μια νικηφόρα ζωή. Επομένως, η ζωή που λαμβάνουμε διά του Αγίου Πνεύματος τη στιγμή της αναγέννησής μας, είναι κι αυτή μια νικηφόρα ζωή. Κι αν δεν είναι τέτοια, αυτό οφείλεται σ' εμάς! Είναι δυνατόν να σβήσουμε ή να λυπούμε το Πνεύμα του Θεού, και τότε η ζωή του Χριστού δεν εκδηλώνεται προς τα έξω με τη συμπεριφορά μας σε όλη της την πληρότητα –και με τον τρόπο που ο Θεός έχει προσδιορίσει.

2. Ο Νικητής Χριστός

Όταν ο Χριστός βαπτίστηκε από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή στον Ιορδάνη, διαβάζουμε ότι οδηγήθηκε από το Άγιο Πνεύμα στην έρημο, όπου αντιμετώπισε τους πειρασμούς του σατανά (Μτ 4· Λκ 4). Ακόμα και μετά από 40 μερόνυχτα νηστείας, ο Χριστός, όπως ξέρουμε, νίκησε τον σατανά με τον γραπτό Λόγο του Θεού. Πουθενά δεν φαίνεται ότι ο Κύριος είχε καμιά διάθεση να υποκύψει. Συμπεριφέρεται σαν κάτι περισσότερο από νικητής: απωθεί τον σατανά και τον τρέπει σε φυγή. Δεν αμύνεται απλώς. Αν η ζωή του Χριστού είναι και δική μας, τότε και η νίκη του είναι δική μας.

Προς το τέλος της επίγειας πορείας του, ο Κύριος μπήκε μια μέρα στον ναό και έδιωξε όλους εκείνους που τον βεβήλωναν. Οι Φαρισαίοι που δυσανασχέτησαν γι' αυτή του την κίνηση δεν τόλμησαν να του εναντιωθούν, γιατί σύντομα αποδείχτηκε αυτός κύριος της κατάστασης, Μίλησε με απόλυτη εξουσία καθώς έδιωχνε τους αργυραμοιβούς. Τα μεγαλύτερα, όμως, δείγματα νικηφόρας δύναμης του Χριστού τα βλέπουμε κατά τη σύλληψή του στον κήπο της Γεθσημανή, στις δίκες που ακολουθούν, στην ώρα των βασανιστηρίων και της σταύρωσής του, καθώς και στην ύψιστη αγωνία του πάνω στον σταυρό. Όταν πήγαν να τον συλλάβουν στη Γεθσημανή, δεν

αντιμετωπίζει την κατάσταση σαν αποτυχία των σχεδίων του Θεού. Δεν πιάστηκε στον ύπνο. Αντίθετα, εκείνος είναι που ρωτάει «ποιον ζητάτε;» Κι όταν τους αποκαλύφθηκε, εκείνοι πισωδρόμησαν και έπεσαν κάτω – νικημένοι (Ιω 18:6)! Μπροστά στον αρχιερέα και στον Πιλάτο διακρίνουμε στη συμπεριφορά του μια αξιοπρέπεια και έναν αέρα εξουσίας (δες Ιωάννης 18). Στη διαδικασία της σταύρωσης φροντίζει ο ίδιος να εκπληρωθούν όλες οι προφητείες (Ιω 19:28). Ακόμα και η κραυγή «τετέλεσται» ήταν ιαχή νίκης. Είναι κραυγή κατακτητή! Ο Χριστός είναι ο μόνος που διάλεξε τη στιγμή του φυσικού θανάτου του για να βγάλει πρώτα μια δυνατή θριαμβευτική κραυγή και μετά να παραδώσει το πνεύμα. Το θαυμαστό της χριστιανικής ζωής είναι ότι η νικηφόρα ζωή εκείνου που κατατρόπωσε την αμαρτία και τον θάνατο και που αναστήθηκε από τους νεκρούς την τρίτη μέρα, έχει γίνει και δική μας – η δική σου ζωή, η δική μου ζωή!

3. Οι νικημένοι Χριστιανοί

Υπάρχει, ωστόσο, κάτι ακόμα πιο «αξιοθαύμαστο», αλλά από αρνητική άποψη: Εμείς, ως χριστιανοί, διστάζουμε να παραδώσουμε τον εαυτό μας στον Χριστό να μας γεμίσει και να μας ενδυναμώσει στις δύσκολες περιστάσεις της ζωής. Πριν από την ανάληψή του ο Κύριος είπε στους δικούς του: «Θα λάβετε δύναμη όταν έρθει το Άγιο Πνεύμα σ' εσάς, και θα γίνετε μάρτυρες δικοί μου...» (Πραξ 1:8). Η δύναμη του αναστημένου νικητή Χριστού είναι προσιτή στον καθένα μας διά του Αγίου Πνεύματος, το οποίο ιστορικά ήρθε την ημέρα της Πεντηκοστής και μπήκε στην καρδιά μας με την αναγέννηση. Ο Κύριος είναι σήμερα μαζί μας διά της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος, κατά την υπόσχεσή του, που την έδωσε στους μαθητές του λίγο πριν αναληφθεί.

Μαζί μ' εκείνη την υπόσχεση, όμως, έκανε και μια δήλωση: «Ο Θεός μου έδωσε όλη την εξουσία στον ουρανό και στη γη...» (Μτ 28:18-20). Εδώ βλέπουμε στη σειρά πολλά θαυμαστά γεγονότα: Όλη η δύναμη και η εξουσία στον ουρανό και στη γη έχουν δοθεί στον Χριστό. Ο Χριστός μάς έχει αποστείλει να γίνουμε μάρτυρές του. Μας έχει παράλληλα υποσχεθεί ότι η παρουσία του θα είναι σταθερή στη ζωή μας. Έρχεται και κατοικεί μέσα μας διά του Αγίου Πνεύματος. Η ενοίκηση του Πνεύματος φέρνει τη δύναμή του στη ζωή μας.

Παρ' όλα αυτά, τι γίνεται σήμερα; Τι κάνουμε εμείς ως μαθητές του Χριστού; Μετά από όλα αυτά, εμείς προσπαθούμε να ζήσουμε με δικές μας δυνάμεις τη ζωή του Χριστού και να νικήσουμε κιόλας! Και καθώς δεν καταφέρνουμε τίποτα, ζούμε μέσα στην αμφιβολία και την απογοήτευση: «Γίνονται όλα αυτά; Μπορώ να ζήσω τη ζωή του Χριστού; Μπορώ να νικήσω τους πειρασμούς; Μήπως να εγκαταλείψω κάθε προσπάθεια και να ζήσω τη ζωή μου; Ουτοπία είναι όλα...»

Πρέπει εδώ ν' αναγνωρίσουμε ότι μέσα μας δεν κατοικεί τίποτα καλό. Και καθώς εμείς αναγνωρίζουμε αυτή μας την αδυναμία, ενεργοποιείται μέσα μας η δύναμη του Χριστού! Ένα σύγχρονο σπίτι μπορεί να έχει όλα τα κομφορ και τη σύγχρονη τεχνολογία, αλλά αν δεν ανεβάσουμε τον γενικό διακόπτη να πλημμυρίσει φως, θα προσπαθούμε με κεριά ή φακούς να δούμε μέσα σ' αυτό. Ο Χριστός δεν μας δίνει τη ζωή του για ν' ανάβουμε τα κεριά των τρεμάμενων προσπαθειών μας προκειμένου να δούμε. Θέλει η ζωή μας να είναι ΠΛΗΡΗΣ Πνεύματος Αγίου. Κι αυτή η δύναμη είναι η ίδια δύναμη που ανέστησε τον Χριστό από τους νεκρούς. Σήμερα είμαστε ηττημένοι Χριστιανοί και έχουμε πτώσεις στη ζωή μας, επειδή δεν επιδιώκουμε να είμαστε συνδεδεμένοι με τη δύναμη του Θεού, ώστε με το Άγιο Πνεύμα να είναι γεμάτη η ζωή μας.

4. Τα Αποτελέσματα της Κυριαρχίας του Πνεύματος

Όλα αυτά φαίνονται πολύ παραστατικά στο δεύτερο κεφάλαιο των Πράξεων. Πριν λίγο καιρό, με τη σύλληψη του Κυρίου στη Γεθσημανή και τη σταύρωσή του, ακόμα και μετά την ανάστασή του, οι μαθητές έμεναν σε κάποιο κρυφό σπίτι επειδή φοβούνταν τους Ιουδαίους. Μετά την Πεντηκοστή, βγήκαν θαρρετά και κήρυξαν το ευαγγέλιο στην Ιερουσαλήμ. Κι όχι μόνον αυτό, αλλά όταν οι αρχιερείς τούς απείλησαν να μη μιλούν για τον αναστημένο Ιησού, εκείνοι τους «έβγαλαν γλώσσα»: «Εμείς δεν μπορούμε να μη μιλάμε γι' αυτά που είδαμε κι ακούσαμε» (Πραξ 4:20). Κι εξακολούθησαν να κηρύττουν και να κάνουν θαύματα στο όνομα του αναστημένου Μεσσία! Δεν υπολόγισαν τον εαυτό τους, δεν σκέφτηκαν τους κινδύνους... Οφείλουμε, ωστόσο, να προσέξουμε ότι το Άγιο Πνεύμα που κατοικεί μέσα μας δεν μας δίνει μόνο θάρρος και παρρησία να υπηρετούμε τον Κύριο, αλλά μας δίνει και τη νίκη στην προσωπική μας ζωή. Στην προς Ρωμαίους στα κεφ. 7 και 8, ο Παύλος περιγράφει πώς όταν πολεμάει την αμαρτία με δικές του δυνάμεις ηττάται, ενώ μόνο η χάρη του Θεού τον ικανώνει να βγαίνει νικητής, Ειδικότερα στο 8ο κεφάλαιο ξεκαθαρίζει και ότι κανένας δεν μπορεί να κατηγορήσει τους εκλεκτούς του Θεού, γιατί «περπατούν κατά το Πνεύμα» και καθώς το Πνεύμα ενοικεί μέσα τους και τους καθοδηγεί, τους οδηγεί στη νίκη. Μετά την καταπληκτική αυτή αλήθεια, ο Παύλος καταλήγει ότι δεν πρέπει να ζούμε όπως στο παρελθόν, δηλ. με τις δικές μας δυνάμεις, αλλά να αφηνόμαστε στη δύναμη του Πνεύματος. Συνεπώς: «Δεν μπορεί πια η αμαρτία να σας εξουσιάζει, γιατί ζείτε όχι κάτω από την κυριαρχία του νόμου, αλλά στον χώρο της χάρης του Θεού» (Ρωμ 6:14).

Πώς είναι η προσωπική μας ζωή με τον Χριστό; Είναι ζωή γεμάτη απογοητεύσεις και πτώσεις; Ζωή που την ανεχόμαστε χωρίς να την απολαμβάνουμε; Ο Παύλος μάς διαβεβαιώνει πως ο Θεός μάς έχει ήδη χαρίσει τη νίκη διά του Χριστού, όπως διαβάσαμε στο Α' Κορ 15:17. Ο Θεός μάς έχει χαρίσει τη νίκη, αλλά εμείς δεν τη

χρησιμοποιούμε για να ζήσουμε τη ζωή της νίκης. Με την αναγέννηση έχει θέσει στη διάθεσή μας την ίδια δύναμη με την οποία ανέστησε τον Χριστό από τους νεκρούς. Επομένως, η νίκη του Χριστού είναι και δική μας.

Μήπως συνεχίζουμε να ζούμε στο τρεμάμενο φως του κεριού των δικών μας προσπαθειών; Τα μισοκαμμένα κάρβουνα και οι νεκρές στάχτες των δικών μας καλών έργων, ακόμα και ως χριστιανών, μάς οδηγούν μόνο στην αποτυχία, τη ματαιοπονία, και μας στερούν τη χαρά του Χριστού. Είναι ανάγκη να έχουμε πάντα στον νου μας ότι η δύναμη της ανάστασης και της νίκης του Χριστού είναι και δική μας.

****

6. Ζωή Αφθονίας

Αναγνώσματα:

Ιωάννης 10:7-10· Ιεζεκιήλ 47:6-10

Η

ζωή που ο Θεός μάς καλεί να ζήσουμε διά της πίστεως είναι κάθε άλλο παρά ζωή στατική ή αποτελεσματωμένη. Είναι ζωή όχι μόνο καινούργια ή με άπειρες δυνατότητες, όπως έχουμε ήδη δει, αλλά είναι και ζωή πληρότητας και ολοκλήρωσης. Πρόκειται για μια ξέχειλη ζωή, όπου οι ανάγκες του ίδιου του ατόμου που είναι πιστός του Χριστού ικανοποιούνται πλήρως και, επιπλέον, με τη διαρκή ακτινοβολία της προς τα έξω προσελκύει και άλλους να έρθουν στον Χριστό. Είναι «το ποτήρι που υπερχειλίζει». Τα σημεία του επιμέρους θέματός μας είναι:

1. Ο Συμβολισμός

Στη Γραφή ένας από τους σπουδαιότερους συμβολισμούς για το πρόσωπο και το έργο του Αγίου Πνεύματος είναι «το ύδωρ το ζων». Αυτό το βλέπουμε πολύ παραστατικά στο όραμα του Ιεζεκιήλ: «Ένας ποταμός, ο οποίος όπου θα κυλάει, εκεί θα υπάρχουν σε αφθονία ζώα και στα νερά του ψάρια. Τα ρεύματά του θ' ανανεώνουν τα νερά της Νεκράς Θάλασσας και θ' αναπτύσσεται ζωή παντού όπου πηγαίνει το ποτάμι». Κάτι ανάλογο είπε κι ο Χριστός για το Πνεύμα που θα λάμβαναν όσοι θα πίστευαν σ' αυτόν, απευθυνόμενος στα πλήθη την πιο λαμπρή μέρα της γιορτής της Σκηνοπηγίας: «Μέσα σ' εκείνον που πιστεύει σ' εμένα ποτάμια ζωντανό νερό θα τρέξουν».

Ο συμβολισμός ενός ποταμού που τρέχει με όλη του την ορμή είναι πολύ εύγλωττος. Οι ακροατές του Ιησού καταλάβαιναν πολύ καλά τι τους έλεγε. Ζούσαν σε μια χώρα που γνώριζε πολλά από τη ζέστη και την ξηρασία του καλοκαιριού της Ανατολής. Ήξεραν πόσο σπάνιο είναι το νερό την εποχή της ξηρασίας. Έτσι, δύσκολα θα μπορούσε να βρεθεί καταλληλότερος συμβολισμός για την αφθονη ζωή που μας χαρίζει ο Χριστός διά του Αγίου Πνεύματος. Το τρεχούμενο νερό είναι πάντοτε καθαρό και φρέσκο. Είναι πάντοτε σε κίνηση και γι' αυτό οι αρχαίοι λαοί το ονόμαζαν «ύδωρ ζων». Αφρίζει και έχει μέσα του ενέργεια.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό του ποταμιού είναι ότι δεν χρειάζεται κανέναν μηχανισμό (αντλία κλπ.) για να του δώσει ώθηση. Η ροή του είναι φυσιολογική και τίποτα δεν τη σταματά. Η ζωή του κάθε παιδιού του Θεού, «Η Ζωή που τώρα Ζω» είναι καθάρια, φρέσκια και αφθονη λόγω της ενέργειας του Αγίου Πνεύματος. Με κάποια έννοια δεν απαιτεί προσπάθειες, και με κάποια άλλη έννοια απαιτεί να βρει απόλυτα ελεύθερο το κανάλι μέσα από το οποίο θα μπορέσει να τρέξει με αφθονία. Όταν αυτή η ζωή τρέχει με όλη της τη δύναμη, τότε, παντού όπου πηγαίνει το ποτάμι της θα αναπτύσσεται ζωή.

2. Αφθονία στην Καρποφορία

Το φυσιολογικό αποτέλεσμα μιας τέτοιας ζωής είναι η αφθονη καρποφορία. Κι αμέσως τίθεται το ερώτημα: τι είναι καρποφορία; Πώς λειτουργεί στον χριστιανό; Θυμόμαστε τα λόγια του Χριστού στο Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο, ότι αυτός είναι το αμπέλι και οι πιστοί είναι οι κληματόβερρες. Βλέπουμε ότι και στην Παλαιά Διαθήκη ο Θεός μιλάει για τον λαό του τον Ισραήλ χρησιμοποιώντας την ίδια εικόνα. Μιλάει με τον προφήτη Ησαΐα (5^ο κεφ. του βιβλίου) και

λέει ότι ο ίδιος φύτεψε έναν λαό, τον αγαπημένο του λαό, τον Ισραήλ, όπως θα φύτευε ένα κλήμα μέσα σ' έναν αμπελώνα. Ενώ, όμως, περίμενε να κάνει σταφύλια, το κλήμα αυτό έκανε αγριοσταφύλια. Στο βιβλίο, εξάλλου, του Ιερεμία (2:21) έχουμε την ίδια εικόνα. Ποτέ ο Θεός δεν ήθελε ο λαός του να κάνει αγριοσταφύλια ή να καταντήσει αγνώριστος – ένας ειδωλολατρικός λαός, σαν τους άλλους. Αυτό σημαίνει ότι απέτυχαν να τιμήσουν τον Θεό και να είναι οι αληθινοί μάρτυρές του. Ο Θεός είχε φροντίσει για κάθε τους ανάγκη· τους είχε στείλει τους προφήτες· είχαν τον λόγο του, γραπτό (Νόμοι) και προφορικό (Προφήτες). Όμως εκείνοι δεν υπάκουαν τον Θεό και δεν τον έκαναν γνωστό στους άλλους λαούς. Ο Κύριος, ωστόσο, τους ήθελε να είναι ο ξεχωριστός θησαυρός του.

Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με τα παιδιά του Θεού σήμερα, που μέσα τους κατοικεί το Άγιο Πνεύμα. Το έργο μας, της μαρτυρίας προς τους έξω και της Ιεραποστολής, είναι ο αληθινός καρπός της χριστιανικής ζωής. Δεν είναι υπερβολή να πούμε πως ο κύριος και πρώτιστος καρπός μας είναι η εκδήλωση του ίδιου του Χριστού στην ατομική ζωή μας. Κι αυτό να γίνεται σε αφθονία, δηλ. χωρίς επιφυλάξεις και σκοτεινά σημεία. Είναι γνωστό ότι στο Ιωάννη 15:1-6 απαντώνται πολλά σχετικά με την καρποφορία μας. Πρώτα απ' όλα, ο Κύριος δηλώνει πως *αυτός είναι το αληθινό αμπέλι* και ο Πατέρας του είναι ο αμπελουργός. Μετά μιλάει για τα κλαδιά που είναι οι Μαθητές του και, βέβαια, όλοι όσοι στο μέλλον θα πίστευαν σ' αυτόν. Στη συνέχεια, ο Χριστός λέει ότι τα κλαδιά *«καθαρίζονται»*, δηλ. κλαδεύονται για να κάνουν περισσότερο καρπό. Παρακάτω κάνει λόγο για κλαδιά που κάνουν πολύ καρπό, αλλά πίσω απ' αυτά τα λόγια κρύβεται η αλήθεια ότι κανένα κλαδί δεν μπορεί να καρποφορήσει *από μόνο του*. Μόνο ενωμένοι διαρκώς με τον Χριστό θα έχουμε άφθονες τις εκδηλώσεις του στη ζωή μας, που θα αυξάνονται διαρκώς. Τέλος, ο Χριστός τονίζει ότι η άφθονη καρποφορία μας είναι ο καλύτερος τρόπος για να δοξαστεί, να μεγαλυνθεί ο ίδιος ο Θεός. Και εφιστά την προσοχή του ακροατή του, ότι όποια κληματόβεργα προσποιείται πως είναι ενωμένη μαζί του αλλά στην ουσία δεν είναι, τότε δεν κάνει καρπό και ο αμπελουργός την κόβει και τη στέλνει στη φωτιά!

Και κάτι βασικό: Ο κόσμος δεν τον ξέρει τον Θεό. Καλούμαστε εμείς να τους τον αποκαλύψουμε με την καρποφορία μας. Ο κόσμος είναι έξω γεμάτος ανθρώπους ευσεβείς που προσποιούνται ότι είναι ενωμένοι με τον Χριστό, αλλά δεν είναι. Η τυπική θρησκεία δεν σώζει τον άνθρωπο. Είναι ένα ξερό κλήμα ενωμένο μεν, αλλά χωρίς τους χυμούς του Πνεύματος μέσα του.

3. Ο Καρπός του Πνεύματος

Έχουμε πει πολλές φορές ότι η ζωή του Χριστού με την αναγέννηση γίνεται δική μας ζωή διά της πίστεως. «Η Ζωή που τώρα Ζω» είναι η ζωή του Χριστού. Είναι ακριβώς η ζωή την οποία καλούμαστε να εκδηλώσουμε με τη συμπεριφορά μας – ο καρπός του Πνεύματος – μιας και τη ζωή του Χριστού την έχουμε μόνο διά μέσου του Αγίου Πνεύματος. Όλοι θυμόμαστε τον καρπό του Πνεύματος όπως αυτός αναφέρεται στο Γαλάτας 5:22-23 (Αγάπη, Χαρά, Ειρήνη κλπ.) Κάτι παρόμοιο αναφέρεται στο Εφεσίους 5:8-9. Στην Προς Ρωμαίους (7:4), εξάλλου, διαβάζουμε κάτι ανάλογο. Αν ο Χριστός μάς χαρίζει μια ζωή περίσσια, όπως διαβάσαμε στα αναγνώσματά μας, θα πρέπει, κατά συνέπεια, να έχουμε περίσσια και την εκδήλωση αυτής της ζωής, δηλαδή του καρπού της. Ο καρπός που κρέμεται στα κλαδιά του αμπελιού, δηλ. του Κυρίου μας, και ο καρπός του Πνεύματος μέσα μας είναι ένα και το αυτό: Είναι η *Αγάπη* του Χριστού, που την έδειξε προς εμάς και μας είπε «Αγαπάτε αλλήλους...» Είναι η *Χαρά* εκείνου που είπε: «Σας τα είπα αυτά, ώστε η χαρά η δική μου να είναι μέσα σας, κι η χαρά σας να είναι ολοκληρωμένη» (Ιω 15:11). Είναι και η *Ειρήνη* εκείνου που είπε: «Φεύγω και σας αφήνω την ειρήνη. Τη δική μου ειρήνη σας δίνω. Δε σας τη δίνω όπως τη δίνει ο κόσμος...» (Ιω 14:27). Ακόμη, ο καρπός του Πνεύματος είναι η *Μακροθυμία* εκείνου που υπέμεινε τους χλευασμούς, τα βασανιστήρια και τη σκληρότητα στα χέρια των ανθρώπων και είπε: «Πατέρα, συγχώρησέ τους, δεν ξέρουν τι κάνουν...» Επίσης, ο καρπός του Πνεύματος είναι η *Καλοσύνη (χρηστότης)* εκείνου που είπε: «Αφήστε τα παιδιά να έρθουν σ' εμένα και μην τα εμποδίζετε, γιατί η βασιλεία του Θεού ανήκει σε ανθρώπους που είναι σαν κι αυτά» (Ιω 18:16). Τέλος, καρπός του Πνεύματος είναι η *Αγαθότητα, η Πίστη, η Πραότητα, η Εγκράτεια* εκείνου που περπάτησε στον κόσμο μας αγαθοποιώντας, που έζησε σε διαρκή εξάρτηση από τον ουράνιο Πατέρα.

Το ερώτημα είναι πόσο η ζωή μας είναι ξεχείλισμα της ζωής του αναστημένου Χριστού; Πόσο είναι ζωή αφθονίας; Πόσο ο καρπός μας είναι άφθονος; Συνήθως έχουμε αγάπη αλλά όχι πάντοτε, εγκράτεια αλλά όχι σε όλες τις περιπτώσεις. Έχουμε καλοσύνη αλλά όχι προς όλους. Έχουμε χαρά αλλά μόνον όταν οι περιστάσεις είναι χαρούμενες κλπ. Η ζωή μας δεν είναι ζωή αφθονίας. Είναι το αντίθετο: είναι ζωή λίγη, ελάχιστη, πενιχρή, ισχνή, ανεπαρκής, φτωχή, μίζερη, περιορισμένη.

4. Η Προϋπόθεση της άφθονης καρποφορίας

Δεν μπορούμε να μιλάμε για καρπό, χωρίς να θυμηθούμε την εικόνα που πάλι ο Χριστός μάς έδωσε, του σπόρου που πεθαίνει (Ιω 12:24). Βέβαια, ο Χριστός το είπε για τη δική του αποστολή: να πεθάνει για να φέρει τον καρπό των αμαρτωλών που θα σωθούν. Δείχνει όμως και τη στάση που εμείς πρέπει να παίρνουμε αν θέλουμε την άφθονη καρποφορία στη ζωή μας. Όσο προβάλλουμε τον εαυτό μας, θα μένουμε ακαρποφόροι. Όσο αφήνουμε το

Πνεύμα του Θεού να δουλεύει μέσα μας, να καλλιεργήσει το χωράφι της καρδιάς μας, για να γίνει γόνιμο, τόσο περισσότερος είναι ο καρπός μας: «Οργώστε καλά τα χωράφια σας αντί να σπέρνετε ανάμεσα στ' αγκάθια» (Ιερ 4:3). Το όργωμα φέρνει τα κάτω του εδάφους της καρδιάς μας επάνω, στην επιφάνεια. Πόσα και πόσα κρύβουμε και δεν τα φέρνουμε στον Κύριο! Ας αφήσουμε το Πνεύμα του Θεού να κάνει αυτό το έργο, και τότε οι αποθήκες μας θα γεμίσουν με άφθονο καρπό.

Η Ζωή της Αφθονίας που μας χαρίζει ο Χριστός θέλει να είναι ζωή αναπαραγωγής. Αν ο καρπός του Πνεύματος αναπαράγεται μέσα μας, τότε και η ζωή που τώρα ζούμε θα είναι μια ζωή αφθονίας για τη δόξα του Θεού.

****

7. Ζωή Αδελφικής Ενότητας

Αναγνώσματα: Κολοσσαείς 1:18-20·
Ιωάννης 17:20-23

Σ

Ε προηγούμενες μελέτες μας είδαμε πως αυτό που έχουμε σαν γενικό τίτλο «Η Ζωή που Τώρα Ζω», δηλαδή η ζωή που παίρνουμε μέσα μας τη στιγμή της επιστροφής μας στον Χριστό και της αναγέννησής μας, είναι η ζωή του ίδιου του Χριστού. Από δω και πέρα είμαστε ζωντανά μέλη της ζωντανής εκκλησίας ενός αναστημένου και ζώντος Χριστού (Εφ 1:22-23).

1. Εικόνες Ενότητας

Η πιο γνωστή εικόνα της Καινής Διαθήκης για την εκκλησία είναι αυτή του σώματος. Την αναφέρει ο Παύλος στο Α' Κορ κεφ. 12. Ως μέλη του σώματος του Χριστού όχι μόνο μετέχουμε στη ζωή του, αλλά επίσης μετέχουμε από κοινού στην ίδια ζωή με κάθε άλλον αναγεννημένο πιστό. Πρόκειται για μια αδιάσπαστη, πνευματική, αιώνια ενότητα, η οποία δημιουργείται τη στιγμή που το Άγιο Πνεύμα έρχεται μέσα μας κατά την αναγέννηση. Είναι ένα έργο που μόνο το Πνεύμα του Χριστού μπορεί να επιτελέσει. Αυτή η ενότητα δεν εξαρτάται από καμιά εξωτερική μορφή. Κάθε πιστός έχει πνευματική συγγένεια με όλους τους άλλους πιστούς στον κόσμο. Καμιά ανθρώπινη δύναμη δεν μπορεί να καταστρέψει αυτή την ενότητα. Κατά τον ίδιο τρόπο, καμιά ανθρώπινη δύναμη δεν μπορεί να ενώσει πνευματικά έναν μη πιστό με ένα αληθινό παιδί του Θεού. Οι άνθρωποι μπορεί να προτείνουν ή και να προβαίνουν σε πολλές και διάφορες συμφωνίες για ενότητα, αλλά η πνευματική ενότητα επέρχεται μόνο με το αναγεννητικό έργο του Αγίου Πνεύματος.

Ο απ. Παύλος στο Ρωμ 8:31-39 τονίζει πως αυτή η ενότητα είναι αιώνια εξασφαλισμένη. Εκεί διατυπώνει θριαμβευτικά, προκλητικά θα λέγαμε, το ερώτημα: «Τι μπορεί να μας χωρίσει από την αγάπη που έχει ο Χριστός για μας;» Και για απάντηση απαριθμεί μια σειρά δοκιμασιών, καταλήγοντας ότι τίποτα σ' αυτό τον κόσμο ή στον μελλοντικό, καμιά αγγελική ή κοσμική δύναμη δεν μπορεί να μας χωρίσει από την αγάπη του Χριστού. Είμαστε αχώριστοι καθένas μας ατομικά από την αγάπη του Χριστού – είμαστε αχώριστοι και μεταξύ μας. Είμαστε ένα σώμα. Μ' άλλα λόγια, είμαστε ενωμένοι ως Χριστιανοί ακόμη και όταν αυτό δεν φαίνεται ή δεν διακηρύσσεται όσο πρέπει, ακόμη κι αν δεν το πολυπιστεύουμε! Η σχέση μέλους και σώματος του Χριστού είναι παντοτινή. Κάτι ανάλογο λέει στους χριστιανούς της Εφέσου (Εφ 2:21-22), όπου η ενότητα εικονίζεται με μια οικοδομή. Στο τελευταίο Δείπνο του, εξάλλου, στο ανώγειο, ο Ιησούς είπε ότι μετά την έλευση του Πνεύματος θα καταλάβουμε πως ο ίδιος είναι αχώριστος από τον Πατέρα κι εμείς απ' αυτόν, κι αυτός από μας (Ιω 14:20). Και κάτι ακόμα: «Θα έρθουμε μαζί με τον Πατέρα σ' αυτόν που με αγαπάει και θα κατοικήσουμε μέσα του» (Ιω 14:23). Για το ίδιο θέμα μιλάει και στη λεγόμενη αρχιερατική προσευχή του, όταν λέει στον Θεό ότι θέλει όπως ο Πατέρας είναι ενωμένος μ' εκείνον κι εκείνος με τον Πατέρα, να είμαστε κι εμείς ενωμένοι μαζί τους και μεταξύ μας, ώστε ν' αποτελούμε μία ενότητα, με απώτερο στόχο ο κόσμος να καταλαβαίνει πως ο Υιός είναι ο απεσταλμένος του Πατέρα και ότι ο Θεός μάς αγάπησε όπως αγάπησε τον Υιό. Ο Χριστός θέλει διαχρονικά ο ίδιος, ο Πατέρας και η εκκλησία του να αποτελούν μία ενότητα (Ιω 17:20-23). Κι όπως καταλαβαίνουμε, αυτό είναι ήδη μια πραγματικότητα μετά την Πεντηκοστή, πραγματικότητα που δεν αλλοιώνεται με κανένα διαφορετικό «Πιστεύω», κανένα επιμέρους δόγμα και κανένα Καταστατικό!

Αφού ήρθε το Πνεύμα, την Πεντηκοστή, οι πιστοί σχημάτισαν μια ενότητα που ποτέ προηγουμένως δεν την ήξεραν. Μετά την ανάσταση και πριν την ανάληψή του και καθώς ο Ιησούς προετοίμαζε τους μαθητές του για την αποχώρησή του και τον ερχομό του Πνεύματος, άρχισε να διαφαίνεται αυτή η ενότητα. Είχε γεννηθεί με την καινούργια πίστη και εμπιστοσύνη στον αναστημένο Κύριο. Στη συνέχεια, διαβάζουμε ότι μετά την ανάληψη του Κυρίου και πριν την Πεντηκοστή, ο ευρύτερος κύκλος των μαθητών ήταν όλοι συγκεντρωμένοι και αφοσιωμένοι στην προσευχή και στη δέηση προς τον Θεό (Πραξ 1:14). Κι όταν έφτασε η μέρα της Πεντηκοστής, διαβάζουμε ότι ήταν πάλι όλοι συγκεντρωμένοι στο ίδιο μέρος (Πραξ 2:1). Ήταν όλοι ένα με τον αναστημένο Κύριό τους. Εκείνος ήταν στους ουρανούς, οι μαθητές στη γη, αλλά συμμετείχαν στην αναστημένη του ζωή. Από τότε και ύστερα ήταν το νέο σώμα του Χριστού στη γη και έδειχναν προς τα έξω με έναν πολύ πρακτικό τρόπο την καινούργια ενότητά τους. Αποτέλεσμα των πρώτων 5.000 που πίστεψαν με τα κηρύγματα του Πέτρου ήταν ακριβώς αυτή η ενότητα, έτσι που ο Λουκάς να την τονίζει στις Πράξεις (4:32): Ποικίλες ήταν οι μορφές αυτής της ενότητας: ενωμένη προσευχή, ενωμένη μαρτυρία, ακόμη και ενωμένες περιουσίες μ' εκείνους που δεν είχαν περιουσίες.

2. Σχέση και Κοινωνία

Ως πιστοί, «η ζωή που τώρα ζούμε» είναι ζωή *σχέσης* και *κοινωνίας* με τους άλλους πιστούς. Είναι σπουδαίο να θυμόμαστε πως υπάρχει διαφορά ανάμεσα στη σχέση και στην επικοινωνία. Καθώς αναγεννιόμαστε, αποκτάμε μια νέα, ζωντανή σχέση με τον Χριστό και μέσα απ' αυτήν μια σχέση με τον Θεό Πατέρα διά του Αγίου Πνεύματος. Κατά τον ίδιο τρόπο δημιουργείται μια σχέση με όλους τους άλλους πιστούς, γιατί όλοι είμαστε μέλη της οικογένειας των λυτρωμένων του Θεού. Λόγω αυτής της καινούργιας σχέσης, τώρα, είναι δυνατή η κοινωνία ανάμεσα στον άνθρωπο και στον Θεό. Αυτή την κοινωνία μπορούμε είτε να τη βιώσουμε ενεργά είτε να την παραμελήσουμε και ν' ατονήσει. Το ίδιο συμβαίνει και με την κοινωνία ανάμεσα στους πιστούς. Η κοινωνία ενός πιστού με τους άλλους μπορεί είτε να βιωθεί ενεργά και για την ωφέλειά του είτε να φθαρεί για τον ένα ή τον άλλο λόγο. Ο εκφυλισμός της κοινωνίας μεταξύ του Θεού και του πιστού ή των πιστών μεταξύ τους μπορεί να επέλθει αν οι πιστοί αποτύχουν να ζήσουν κατά το Πνεύμα, δηλαδή αν αποτύχουν να ζήσουν μια ζωή εξάρτησης από τον Χριστό, πράγμα που προσβάλλει τον Κύριο.

Η κοινωνία αυτή μπορεί να φθαρεί από την αγάπη του εαυτού μας ή την επιδίωξη της ατομικής μας προβολής, όταν θέλουμε εμείς να έχουμε τον τελευταίο λόγο, το πάνω χέρι, και να επιβάλλουμε τη γνώμη μας στους άλλους. Όλα αυτά είναι εκδηλώσεις του αμαρτωλού «Εγώ». Επίσης, η κοινωνία μπορεί εξίσου να φθαρεί από το πνεύμα του μίσους ή της αντιζηλίας, από κουτσομπολιά και καταλαλιές. Όλα αυτά είναι εκδηλώσεις της παλιάς ζωής, που στη Γραφή ονομάζονται «έργα της σαρκός» και είναι αντίθετα προς το θέλημα του Θεού, είναι έλλειψη αγάπης.

Πολύ συχνά, μέσα από μικροαντιζηλίες ή φθόνο για τις ικανότητες του άλλου ξεπροβάλλει το πνεύμα της διαίρεσης. Ξεχνάμε ότι ο Παύλος χρησιμοποίησε την εικόνα του ανθρώπινου σώματος ακριβώς για να δείξει τη χρησιμότητα και τη σπουδαιότητα όλων. Στο Α' Κορ 12:4-7 ο Παύλος τονίζει πως είναι το ίδιο Πνεύμα που δίνει τα χαρίσματα και όλα προορίζονται για το ίδιο έργο του Κυρίου, για να τιμήσουν και να δοξάσουν εξίσου τον Θεό.

3. Η Λατρεία

Κάτι που προκύπτει αβίαστα από την ενότητα και την εν Χριστώ κοινωνία είναι η κλήση μας να λατρεύουμε τον Θεό ενωμένοι με τους άλλους χριστιανούς. Ο χριστιανός δεν μπορεί να ζει απομονωμένος. Δεν το θέλει ο Θεός να ξεκόβουμε από τους άλλους πιστούς. Με τη συναναστροφή των πιστών διατηρείται η ζεστασιά της επικοινωνίας κι αυτό φέρνει τα αποτελέσματά του μέσα από τη μαρτυρία μας προς τους μη πιστούς. Αυτό λέει και η προς Εβραίους (10:23-25), που μας παροτρύνει να μην εγκαταλείψουμε τις θρησκευτικές μας συνάξεις αλλά να ενισχύουμε ο ένας τον άλλο...

4. Η Μαρτυρία

Ξαναθυρίζουμε στην αρχιερατική προσευχή του Κυρίου μας στο 17 του Ιωάννη, όπου βλέπουμε έντονη την επιθυμία του Ιησού για ενότητα των δικών του. Ο Χριστός προσεύχεται και ζητάει οι δικοί του να είναι ενωμένοι, ώστε να είναι ισχυρή η μαρτυρία τους προς τον έξω κόσμο: «Κι έτσι ο κόσμος να πιστεύει ότι με έστειλες εσύ» λέει στον Πατέρα (17:21.23). Η λογική είναι ότι όλοι οι μαθητές του Κυρίου θα εμφανίζονται σαν ένα σώμα που λειτουργεί αποτελεσματικά, καθώς ο ένας συμπληρώνει τον άλλο, ενωμένοι γύρω από έναν αρχηγό, τον Χριστό, που δεν είναι νεκρός αλλά ζει. Ο Χριστός την ίδια βραδιά θα συλλαμβανόταν, θα περνούσε από 2-3 δίκες και το πρωί της Παρασκευής θα σταυρωνόταν. Για πότε προσευχόταν; Μα, για τη μετά την Ανάσταση εποχή. Τότε που κανένας δεν θα πίστευε ότι ο Χριστός είναι αναστημένος, οι μαθητές του θα έδιναν μια ενιαία μαρτυρία ότι είναι ζωντανός! Δεν πέθανε και σκόρπισαν, αλλά αναστήθηκε και οι μαθητές του ζουν με υπακοή στις εντολές του, τον λατρεύουν με ενωμένες συναθροίσεις, δίνουν ενωμένη τη μαρτυρία τους και τον περιμένουν να ξανάρθει.

Μήπως η παρουσία μας καταστρέφει αντί να σκορπίζει χαρά; Μήπως σκορπίζει την ψυχρότητα αντί για ζεστασιά; Τότε η ζωή που λέμε ότι ζούμε μετά την αναγέννησή μας δεν είναι ζωή αδελφικής ενότητας. Δεν προάγει την ενότητα, αλλά τη διάσπαση, και είναι κάτι που πρέπει πολύ σοβαρά να το προσέξουμε...

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Μελετώντας και εμβαθύνοντας κανείς στο θέμα της ζωής της ενότητας, μένει κατάπληκτος από τη μεγάλη αλήθεια που προβάλλει ο Χριστός, του γιατί μας θέλει ενωμένους και γιατί αυτή η ενότητα είναι δεδομένη και εξασφαλισμένη από τη σχέση του ίδιου με τον Πατέρα: να προβάλλεται και να διακηρύσσεται στον κόσμο η πραγματικότητα ότι ο ίδιος είναι ζωντανός στους ουρανούς. Η πραγματικότητα της Ανάστασης απεικονίζεται στη γη με την ενότητα της Εκκλησίας. Ο Θεός να μας δώσει τη χάρη του να είμαστε φορείς μιας ενωμένης και όχι διαιρεμένης εκκλησίας.

****

8. Ζωή Πληρότητας

Ανάγνωσμα: Κολοσσαείς 2:6-10

Σ

ΤΗΝ αποψινή, τελευταία επί μέρους μελέτη μας πάνω στο γενικό θέμα «Η Ζωή που Τώρα Ζω» κλείνουμε τη Σειρά με το μεγάλο θέμα της πληρότητας. Η ζωή του Χριστού είναι ζωή πληρότητας. Ο Παύλος μάς διαβεβαιώνει ότι «Μόνο ο Χριστός μπορεί να μας δώσει την πληρότητα της ζωής, αυτός που είναι κύριος κάθε αρχής και εξουσίας», όπως διαβάσαμε.

Μιλώντας για την πληρότητα της ζωής που δίνει ο Χριστός, είναι σαν να επαναλαμβάνουμε όλα όσα έχουμε πει μέχρι τώρα για τη χριστιανική ζωή. Καμιά άλλη ζωή δεν μπορεί να συγκριθεί με τη νέα εν Χριστώ ζωή και με την ικανοποίηση που μόνον ο Χριστός μπορεί να προσφέρει. Και τα προσφέρει όλα σε όλη τους την πληρότητα, όπως τα είδαμε ήδη: Πλήρη πρόοδο, πλήρη αγιότητα, πλήρη ωριμότητα, πλήρη καθοδήγηση από το Πνεύμα, πλήρη νίκη, αφθονία στην εντέλεια, τέλεια ενότητα. Κι όλα αυτά ο Χριστός τα προσφέρει σε όλη τους την πληρότητα, επειδή είναι ο Υιός του Θεού, ο Κύριος των πάντων, που του δόθηκε κάθε εξουσία στον ουρανό και στη γη. Παρ' όλα αυτά, έχει θέσει στη διάθεσή μας τον εαυτό του διά του Αγίου Πνεύματος που κατοικεί μέσα μας.

Στη μελέτη μας διακρίνουμε:

1. Εικόνες Πληρότητας

Καθώς μελετάμε τα Ευαγγέλια, διαβάζουμε για την αξιοθαύμαστη δράση του Χριστού στη γη. Ο Χριστός αντιμετωπίζει με θαυμαστή επάρκεια την κάθε κατάσταση. Κάνει ολοκληρωμένη δουλειά, όλοι μένουν ικανοποιημένοι και δοξάζουν τον Θεό: τους νεκρούς τους ανασταίνει και τους δίνει πίσω πλήρως υγιείς. Ο Λάζαρος που ήταν ήδη θαμμένος τέσσερις μέρες και είχε αρχίσει η σήψη στο σώμα του, αποδίδεται πλήρως υγιής στην οικογένειά του. Οι χωλοί, οι τυφλοί, οι δαιμονισμένοι, οι κωφάλαλοι, αποδίδονται όλοι πλήρως υγιείς. Οι λεπροί καθαρίζονται πλήρως. Επομένως, δεν είναι άξιο απορίας ότι τα πλήθη έλεγαν: «Κοιτάξτε πόσο ωραία τα τακτοποιεί όλα!» (Μκ 7:37).

Καθώς ο Χριστός μιλούσε στη Σαμαρείτισσα, της πρόσφερε το «ύδωρ το ζων», κι αναφερόταν στην απόλυτη ικανοποίηση και πληρότητα που φέρνει το Άγιο Πνεύμα στην καρδιά. Το ζωντανό νερό φέρνει στην καρδιά την πλήρη επάρκεια του Χριστού για όλες τις ανάγκες και τις περιστάσεις της ζωής. Η χάρη του Θεού, εξάλλου, ήταν επαρκής για τον σκόλοπα του Παύλου.

Ο Χριστός είπε για τον εαυτό του ότι αυτός είναι ο άρτος της ζωής και υποσχέθηκε ότι όσοι θα τον ακολουθούσαν θα ήταν πλήρεις. Δεν θα πεινούσαν και δεν θα διψούσαν ποτέ –και βέβαια μιλούσε για την πνευματική πείνα και δίψα. Αυτός είναι η πηγή της ζωής, αυτός είναι ο δημιουργός της αιώνιας ζωής. Αυτός πληροί τα πάντα στη ζωή μας. Αυτός θα μας οδηγήσει σαν αρχηγός, αλλά και σαν τελειωτής της πίστης μας.

2. Η Βιβλική Τεκμηρίωση

Αξίζει τώρα να ανατρέξουμε σε ορισμένα εδάφια που τονίζουν ότι ο Χριστός μπορεί να καλύψει όλες μας τις ανάγκες. Αυτό γίνεται με το έργο της χάριτος διά του Αγίου Πνεύματος. Αυτή την αλήθεια τη βρίσκουμε:

α) Β΄ Κορινθίους 9:8

Ο Θεός έχει τη δύναμη να σας χορηγήσει πλουσιοπάροχα κάθε δωρεά, ώστε να είστε πάντοτε σε όλα τελείως αυτόρκεις, και να δίνετε με το παραπάνω για κάθε καλό σκοπό.

Καταπληκτικό αλλά αληθινό! Όλα τα δώρα του Θεού έρχονται σ' εμάς, τα παιδιά του, και δημιουργούν μια τέλεια επάρκεια για κάθε τομέα της ζωής μας. Σαν αποτέλεσμα, τα δώρα αυτά εκδηλώνονται προς τα έξω για κάθε καλό σκοπό που θα τιμάει τον Κύριο.

β) Αυτό είναι το έργο της αγάπης και της χάρις του στην καρδιά μας. Στο Β΄ Κορινθίους 8:9 διαβάζουμε:

Γνωρίζετε, βέβαια, τη χάρη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού· ήταν πλούσιος κι έγινε για χάρη σας φτωχός, για να μπορέσετε εσείς να πλουτίσετε με τη φτώχεια εκείνου.

Τέλος,

γ) Ξέρουμε ότι το Άγιο Πνεύμα ενδυναμώνει τον εσωτερικό μας άνθρωπο, ώστε να προοδεύουμε όλο και περισσότερο στη γνώση της θαυμαστής αγάπης του Θεού. Σαν αποτέλεσμα, εμείς πληρωνόμαστε με όλο το πλήρωμα του Θεού. Και καθώς προοδεύουμε στην πνευματική ωριμότητα, ανακαλύπτουμε αυτό που διαβάζουμε στο Εφεσίους 3:20:

Ο Θεός έχει τη δύναμη να κάνει απείρως περισσότερα απ' όσα ζητάμε ή σκεφτόμαστε, καθώς η δύναμή του ενεργεί σ' εμάς.

Ο Θεός που είναι ικανός να μας σώσει, είναι ικανός και να μας διατηρήσει στη σωτηρία. Είναι ο μόνος που θα μας στηρίξει, κι όχι εμείς με τα δικά μας καλά έργα ως πιστοί.

Ως παιδιά του Θεού, ο Χριστός είναι ο μόνος που, καλύπτοντας πλήρως τις καθημερινές μας ανάγκες, θα κάνει αυτή την πληρότητα να ξεχειλίζει προς τα έξω και να καλύψει και τις ανάγκες των άλλων. Δεν είναι εγωιστικό να πούμε ότι πειραματιστήκαμε την πληρότητα της ζωής που δίνει ο Χριστός. Είναι μια εμπειρία που μας δίνει τη δυνατότητα να είμαστε έμπρακτα χρήσιμοι στους άλλους. Έτσι που και αυτοί να γνωρίσουν την αφθονία της χάρις, της αγάπης και της δύναμης του Θεού. Έναν τέτοιο Σωτήρα έχουμε! Έναν Σωτήρα που είναι επαρκής, και αυτή του την επάρκεια την προσφέρει και σ' εμάς, επειδή είμαστε ενωμένοι μαζί του διά του Πνεύματος.

3. Η Πείνα μας να γνωρίσουμε τον Χριστό

Παραδόξως, μέσα σε όλη αυτή την πληρότητα ως προς την αντιμετώπιση της κάθε μας ανάγκης, διαπιστώνουμε μια έμφυτη πείνα να γνωρίσουμε όλο και πιο πολύ τον Χριστό, την παρουσία της αγάπης του και τη δύναμή του. Ο Παύλος μέσα στη φυλακή της Ρώμης, εκεί προς το τέλος της επίγειας πορείας του, όταν πια ονομάζει τον εαυτό του «Παύλος πρεσβύτερος», τον βρίσκουμε να γράφει και να εκφράζει τη βαθιά του επιθυμία να γνωρίσει όλο και περισσότερο την πληρότητα που δίνει ο Χριστός (Φιλ 3:10-15).

Ποικίλες αποδόσεις και μεταφράσεις της συγκεκριμένης περικοπής μάς βοηθούν να δούμε καλύτερα μια φλογερή επιθυμία του Παύλου, η οποία ήταν να μην αποδειχτεί ανεπαρκής ούτε στις λεπτομέρειες, αλλά να εκπληρώσει στο ακέραιο όλους τους μεγάλους και θαυμαστούς σκοπούς, για τους οποίους ο Κύριος Ιησούς Χριστός τον είχε αιχμαλωτίσει τότε, στον δρόμο της Δαμασκού. Θέλει να ξεχάσει όλα τα άλλα γύρω του. Το πάθος της ζωής του, που τον κατέτρωγε, ήταν να μοιάζει όλο και πιο πολύ στον αναστημένο Κύριό του κι έτσι να προοδεύει στην πλήρη χριστιανική ωριμότητα.

Η πνευματική ωριμότητα δεν είναι παρά η προοδευτική εξομοίωση με τον Χριστό. Είναι κάτι τέτοιο δυνατό; Είναι με το έργο και μόνο με το έργο του Αγίου Πνεύματος, που είναι το Πνεύμα του Χριστού μέσα μας. Είναι, όταν εκθρονιστεί τελείως το «Εγώ» μας, όταν αποδεχτούμε την ετυμηγορία του Θεού ότι στην παλιά μας φύση δεν κατοικεί τίποτε αγαθό, όταν καταλάβουμε και υιοθετήσουμε βαθιά μέσα μας ως πεποίθηση το σύνθημα «Χριστῷ συνεσταύρωμαι», έτσι που να μπορούμε να λέμε μαζί με τον Παύλο: *Ἐμοὶ τὸ ζῆν Χριστός...* (Φιλ 1:21).

Η μεγάλη ανακούφιση, η χαρά, το θαύμα της καινούργιας ζωής του χριστιανού είναι ότι στο πρόσωπό του ζει ο Χριστός, κι ότι η τωρινή σωματική του ζωή (η Ζωή που Τώρα Ζει) είναι ζωή βασισμένη στην πίστη του στον Υιό του Θεού, που τον αγάπησε και πέθανε εκούσια για χάρη του (Γαλ 2:20).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Οτιδήποτε λιγότερο απ' αυτό σημαίνει ότι θέλουμε ν' ακυρώσουμε τη χάρη του Θεού και ό,τι ο Θεός έχει θέσει στη διάθεσή μας με τη χάρη του. Αρνούμαστε στον εαυτό μας το δικαίωμα του πρωτοτόκου εν Χριστώ και αρνούμαστε στον Χριστό να γίνουμε η κληρονομιά του. Η ανάγκη αυτή μας καλεί ν' απαρνηθούμε καθετί που θα μπορούσε ν' αποτρέψει απ' αυτόν το βλέμμα της πίστης μας. Ας πούμε στον Χριστό όλα όσα αυτός ήδη γνωρίζει για μας, αλλά πρέπει να τα αναγνωρίσουμε ενώπιόν του με πλήρη μετάνοια και πίστη. Ας ξαναζητήσουμε να μας δώσει όλα όσα

εκείνος έχει σχεδιάσει για τη ζωή μας. Ας τολμήσουμε να ξανακερδίσουμε την πληρότητα του Χριστού και την πληρότητα της νέας ζωής που είναι δική μας διά του Χριστού.

ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΗ

Είδαμε όλον αυτό τον καιρό με τη χάρη του Θεού ποια είναι τα χαρακτηριστικά της Ζωής που Τώρα Ζούμε εν Χριστώ: Είναι Ζωή Προόδου – Ζωή Αγιότητας – Ζωή Ωριμότητας – Ζωή Καθοδήγησης – Ζωή Νίκης – Ζωή Αφθονίας – Ζωή Ενότητας και Ζωή Πληρότητας.

Ας ευχηθούμε κι ας το ζητήσουμε από τον Κύριο τέτοια να είναι η ζωή μας με τον Χριστό. Αμήν.

****